

Θανάσης Τριαρίδης

Lebensraum 2.0

μονόπρακτο πείραμα για την χαρούμενη συνύπαρξη

*About, my brain! Hum, I have heard,
That guilty creatures sitting at a play
Have, by the very cunning of the scene,
Been struck so to the soul that presently
They have proclaim'd their malefactions.
For murder, though it have no tongue, will speak
With most miraculous organ.*

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο/η Γ, ο/η Σ, το κοινό – ενδεχομένως ντυμένο με στολή.

(Μια σκηνή θεάτρου. Η πλατεία γεμάτη με θεατές.

Στην πραγματικότητα, το φύλο των δύο πρωταγωνιστών του έργου δεν έχει καμία σημασία. Θα μπορούσαν να είναι είτε άντρες είτε γυναίκες οποιασδήποτε ηλικίας πάνω από τα δεκαοχτώ χρόνια. Για λόγους τυχαίους, το έργο γράφτηκε με την υπόθεση πως οι δυο πρωταγωνιστές είναι άντρες. Σε τυχόν χρήσεις του κειμένου, και εφόσον παιχτεί από γυναίκες, το κείμενο ας προσαρμοστεί στο φύλο τους.

Σε ένα τραπέζι κάθεται ο Σ. Διαβάζει κάτι χαρτιά. Είναι προφανές πως το γραφείο είναι ο τόπος της εργασίας του.

Στην άλλη άκρη της σκηνής ένα μικρό, κοντό τραπεζάκι.

Μπαίνει ο Γ.)

Γ: Καλησπέρα σας...

Σ: Καλησπέρα σας... Περάστε... *(Του κάνει νόημα να καθίσει.)*

Γ: Σας ευχαριστώ... *(Κάθεται.)*

Σ: Ελπίζω να μην περιμένατε πολλή ώρα...

Γ: Δεν έχει σημασία αν περιμένα...

Σ: *(Σηκώνει το κεφάλι του και τον κοιτάζει.)* Τι εννοείτε;

Γ: Εννοώ αυτό ακριβώς που λέω... Δεν έχει σημασία αν περιμένα...
Η δουλειά μου είναι να περιμένω...

Σ: Εγώ είμαι υποχρεωμένος να σας ζητήσω συγγνώμη αν περιμένατε... Είναι στοιχειώδες...

Γ: Φαντάζομαι πως σύντομα θα κόψουμε αυτές τις τυπικότητες...

Σ: Ξέρετε, η κάθε συνάντηση είναι προγραμματισμένη για δεκατρία λεπτά...

Γ: *(Με ειρωνικό ψευδοθαυμασμό.)* Τα έχετε μετρήσει;

Σ: Ναι, φυσικά... Δεκατρία λεπτά... Τουλάχιστον τόσο διαρκεί το πρώτο στάδιο...

Γ: Μάλιστα... Δεκατρία λεπτά...

Σ: Ναι, ακριβώς δεκατρία λεπτά... Όλα όσα πρέπει να ειπωθούν, υπό κανονικές συνθήκες λέγονται μέσα σε δεκατρία λεπτά...

Γ: (Με παγερό ύφος.) Είναι μετρημένα με «χειρουργική ακρίβεια»...

Σ: (Με το ίδιο παγερό ύφος.) Ωστόσο δεν είναι πάντοτε κανονικές οι συνθήκες...

Γ: Καταλαβαίνω... Πολλές φορές τα πράγματα στραβώνουν και φεύγουμε έξω από το χρόνο...

Σ: (Τον κοιτάζει έντονα.) Το ξέρετε, λοιπόν;

Γ: Να ξέρω τι;

Σ: Πως πολλές φορές τα πράγματα στραβώνουν...

Γ: Ναι, φυσικά το ξέρω...

Σ: Και δεν σας απασχολεί αυτό;

Γ: Διόλου...

Σ: Δεν φοβάστε τίποτε, έτσι;

Γ: Δεν υπάρχει τίποτε για να φοβηθώ...

Σ: Κι αν είμαι δολοφόνος;

Γ: Δολοφόνος; Εσείς;

Σ: Ναι, εγώ...

Γ: Αν είστε δολοφόνος ... θα έρθετε δεύτερος...

Σ: Γιατί;

Γ: (Με φωνή θρίλερ.) Γιατί ο πρώτος δολοφόνος είμαι εγώ...

Σ: (Ψευτογελώντας.) Μάλιστα...

Γ: Κάνετε λάθος που γελάτε... Μιλώ απολύτως σοβαρά... Ο πρώτος δολοφόνος είμαι εγώ...

Σ: *(Τον κοιτάζει έντονα. Έπειτα ξανασκύβει στα χαρτιά του.)* Δεν έχω κάποιο λόγο να σας το χαλάσω...

Γ: Κάνετε πάρα πολύ καλά...

Σ: *(Βγάζει ένα βαζάκι με καραμέλες. Παίρνει μία κι έπειτα προσφέρει το βαζάκι στον Γ.)* Θέλετε μια καραμέλα;

Γ: Α, σας ευχαριστώ... *(Παίρνει την καραμέλα.)*

(Και οι δυο τους βγάζουν το πλαστικό περιτύλιγμα της καραμέλας και τη βάζουν στο στόμα. Ο Σ τη γλείφει – ο Γ κοιτώντας τον προκλητικά τη δαγκώνει και την τρώει.)

Σ: *(Σημειώνει κάτι στα χαρτιά του.)* Πολύ εύκολα την πήρατε την καραμέλα...

Γ: Ναι, η μαμά μου δεν μου είπε ποτέ να μην τρώω καραμέλες από αγνώστους...

Σ: Τι να σας πω...

Γ: Μπορείτε να το σημειώσετε...

Σ: *(Γυρίζει το κεφάλι του με απορία και τον κοιτάζει.)* Να το σημειώσω;

Γ: Ε, ναι... Να βάλετε ένα τικ στο τετραγωνάκι...

Σ: *(Κάπως ενοχλημένος.)* Νομίζω πως ξέρω καλύτερα από εσάς τι πρέπει να σημειώσω....

Γ: *(Με φανερή ειρωνεία.)* Δεν αντιλέγω... Εγώ να βοηθήσω ήθελα...

Σ: *(Κοφτά.)* «Lebensraum»;

Γ: *(Απολύτως προετοιμασμένος.)* «Lebensraum» είναι ο τίτλος του διάσημου πειράματός μας... Όλη η ανθρωπότητα μιλάει για αυτό...

Σ: Αυτό το ξέρω... Θα ήθελα το παραπέρα... Τι γεννάει μέσα σας αυτή η λέξη...

Γ: *(Κοιτώντας τον Σ στα μάτια, προκλητικά.)* Γουστάρω τρελά...

Σ: Γουστάρετε τρελά; Πώς είναι δυνατόν κάτι τέτοιο;

Γ: *(Με θρασύτητα.)* Φυσικά και είναι δυνατόν...

Σ: Ξέρετε τι σημαίνει αυτό το «Lebensraum»;

Γ: Πως οι άνθρωποι εξελισσόμαστε και προοδεύουμε...

Σ: Το διαβάσατε σε κάποιο λεξικό αυτό;

Γ: *(Θιγμένος.)* Έχω διαβάσει πολύ περισσότερα από ένα λεξικό... Το Lebensraum είναι μια γερμανική λέξη... Σημαίνει «ζωτικός χώρος»... Σε πολιτικό επίπεδο σημαίνει πως ένα κράτος έχει το δικαίωμα να προσαρτήσει τα εδάφη που του χρειάζονται για να αναπτυχθεί...

Σ: Και γιατί το γουστάρετε τρελά αυτό;

Γ: Γιατί αυτό σημαίνει ανθρωπότητα... Εξέλιξη... Πρόοδο... Ιστορία...

Σ: Ιστορία;

Γ: Ναι, Ιστορία... Η Ιστορία φτιάχτηκε από διεκδικήσεις του Ζωτικού Χώρου...

Σ: Μπορείτε να μου εξηγήσετε τη σκέψη σας...

Γ: Νομίζω πως κάνει νιάου νιάου στα κεραμίδια...

Σ: *(Απολύτως σοβαρά.)* Μπορείτε να μου πείτε τι κάνει νιάου νιάου στα κεραμίδια;

Γ: Η Ιστορία φτιάχτηκε από φυλές που μετανάστευαν, από αυτοκρατορίες, θρησκείες, έθνη-κράτη που διεκδικούσαν τον ζωτικό τους χώρο... Ολόκληρος ο δυτικός πολιτισμός είναι η ασταμάτητη διεκδίκηση ενός ζωτικού χώρου... Ενός Lebensraum...

Σ: *(Επαναλαμβάνει μηχανικά.)* Ενός Lebensraum...

Γ: *(Χαμογελώντας ειρωνικά.)* Νιάου νιάου...

Σ: *(Σηκώνει το κεφάλι από τα χαρτιά του.)* Ξέρετε από ποιους χρησιμοποιήθηκε αυτός ο όρος;

Γ: Χρησιμοποιήθηκε από τους Ναζί... Από τον Χίτλερ... Αλλά τι σημαίνει αυτό; Ο Χίτλερ άκουγε και Βάγκνερ...

Σ: *(Σκύβει και πάλι στα χαρτιά του.)* Η θεωρία του Ζωτικού Χώρου είναι μια ναζιστική θεωρία...

Γ: Ναζιστική θεωρία; Γιατί;

Σ: Γιατί αντιπροσωπεύει το δικίωμα της ζούγκλας... Και σε αντίθεση με τον Βάγκνερ που προϋπήρχε, την θεωρία του Lebensraum την επινόησαν οι Ναζί...

Γ: Ελάτε τώρα... Δεν επινόησαν οι Ναζί τους νόμους της φύσης... Ούτε την ζούγκλα... Αν δεν με απατούν οι γνώσεις μου, η ζούγκλα υπάρχει εδώ και πολλές χιλιάδες χρόνια...

Σ: *(Σημειώνοντας τα χαρτιά του.)* Δηλαδή υποστηρίζετε πως η Θεωρία του Lebensraum δεν είναι ναζιστική θεωρία...

Γ: Ναι, αυτό υποστηρίζω... Και επιπλέον υποστηρίζω πως είναι ο κινητήριο μοχλός της ανθρωπότητας...

Σ: *(Μιλάει διεκπεραιωτικά, σημειώνοντας στα χαρτιά του.)* Μάλιστα...

Γ: Εξάλλου τόσα και τόσα χρησιμοποίησαν για πρώτη φορά οι Ναζί... Ήταν δικές τους πατέντες – ευρεσιτεχνίες που λέμε... Και εμείς τα χρησιμοποιούμε μια χαρά...

Σ: *(Σηκώνει το κεφάλι και τον κοιτάζει σιωπηλός. Κατόπιν του κάνει ένα νόημα να συνεχίσει.)* Μπορείτε να μου αναφέρετε μερικές από αυτές τις πατέντες;

Γ: Τα αυτοκίνητα Φολκσβάγκεν... Τον Σκαραβαίο, ξέρετε... Την επίθεση με αλεξιπτωτιστές... Τα τανκς... Την Ολυμπιακή Φλόγα...

Σ; Την Ολυμπιακή Φλόγα;

Γ: Ναι, την Ολυμπιακή Φλόγα...

Σ: Να σας πω την αλήθεια αυτό δεν το ήξερα... Ούτε και για τον Σκαραβαίο...

Γ: Μπορείτε να το δείτε στο Ίντερνετ...

Σ: Δεν χρειάζεται... Είμαι σίγουρος πως το έχετε δει εσείς...

Γ: Ναι, το έχω δει...

Σ: Είναι προφανές πως έχετε κάνει μια έρευνα πριν έρθετε εδώ...

Γ: Ναι, έχω κάνει...

Σ: Είστε Ναζί;

Γ: Εγώ;

Σ: Σε εσάς μιλάω...

Γ: Φυσικά και δεν είμαι... Και απορώ πώς τολμάτε να με λέτε Ναζί...

Σ: Δεν σας είπα τίποτε... Έκανα μονάχα μιαν ερώτηση...

Γ: Θα πείτε ποτέ Ναζί αυτούς που μεταφέρουν την Ολυμπιακή Φλόγα;

Σ: Εγώ ρωτάω, εσείς απαντάτε...

Γ: Κανένας δεν θα τους πει... Είναι μονάχα μια φλόγα σε έναν πυρσό... Φορούν ένα άσπρο κοντό παντελονάκι και την κουβαλάνε...

Σ: *(Σημειώνοντας στα χαρτιά του.)* Και με τον Σκαραβαίο; Φαντάζομαι, πάλι το ίδιο... Δεν θα πείτε Ναζί όσους οδηγούσαν Σκαραβαίο...

Γ: Φαντάζομαι, ούτε κι εσείς...

Σ: *(Πηγαίνοντας προς τα πίσω. Μιλάει σε άλλον τόνο, σαν να ονειροπολεί.)* Ξέρετε, ο πατέρας μου οδηγούσε Σκαραβαίο...

Γ: *(Ειρωνικά.)* Τι μου λέτε; Αυτό είναι σπουδαία σύμπτωση...

Σ: (Σαν να μην τον ακούει, συνεχίζει την ονειροπόλησή του.) Τα καλοκαίρια μάς πήγαινε στη θάλασσα... Ξεκινούσαμε νωρίς το πρωί – φτάναμε μεσημέρι... Ο ήλιος έκαιγε και η μητέρα μου μάς άλειφε με αντηλιακή κρέμα...

Γ: (Κοφτά.) Στ' αρχίδια μου...

Σ: (Αιφνιδιασμένος.) Ορίστε;

Γ: (Προκλητικά, με θρασύτητα.) Είπα «Στ' αρχίδια μου...» Δεν με ενδιαφέρουν οι δήθεν παιδικές σου αναμνήσεις... Ξέρω πως όλα αυτά είναι παπαριές που σου τις λένε στο αφτί από το κοντρόλ... Και να σου πω κάτι... Το Πείραμά σας έχει διαρρεύσει στο Ίντερνετ... Κάποιος από τους θεατές το κινηματογράφησε με το κινητό του... Άρα ξέρω τα πάντα...

Σ: (Απολύτως σοβαρά.) Ποια «πάντα»;

Γ: Ξέρω τι κάνετε...

Σ: Πείτε μου τι κάνουμε...

Γ: Στην αρχή το πάτε με το μαλακό... Δίνετε μια υδρόγειο σφαίρα και λέτε στο συνομιλητή σας να πατήσει την Αβάνα...

Σ: (Με ειλικρινές ενδιαφέρον.) Την πρωτεύουσα της Κούβας;

Γ: (Πολύ ειρωνικά.) Όχι, την πρωτεύουσα της Σουηδίας... Ξέρω, αυτές οι δήθεν ερωτήσεις είναι κόλπο για να μου διασπάσετε το μυαλό...

Σ: Κοιτάζτε, εγώ οφείλω να ρωτάω...

Γ: Ξέρω, ξέρω... Εσείς συμπληρώνετε ερωτηματολόγια που είναι η δημοκρατία που τη φτιάχνεις και σε φτιάχνει...

Σ: Και ο συνομιλητής μου πατάει την Αβάνα;

Γ: Ναι, την πατάει... Μα η υδρόγειος σφαίρα είναι μια επιφάνεια τεχνολογίας touch screen και το κάθε άγγιγμα ενεργοποιεί έναν μηχανισμό... Το πάτημα της Αβάνας σημαίνει πως από τα μεγάφωνα παίζει το Quizás, Quizás, Quizás...

Σ: Πολύ ενδιαφέρον...

Γ: Μετά το κάνετε πιο ενδιαφέρον... Βάζετε το πειραματόζωο να πυροβολήσει τον εαυτό του...

Σ: Πολύ σας παρακαλώ να μην χρησιμοποιείτε τη λέξη «πειραματόζωο»... Είναι απαγορευμένη... Τα πειραματόζωα είναι ζώα... Εσείς είστε άνθρωπος...

Γ: Πώς θέλετε να το λέω;

Σ: Μπορείτε να το λέτε «αποδέκτης»... Εμείς αυτό λέμε στα φυλλάδια... Αλλά δεν είμαστε απόλυτοι... Αυτό που είπατε πριν είναι πολύ ωραίο: «συνομιλητής»... Είναι τόσο στεγνό...

Γ: Στεγνό;

Σ: Ναι, στεγνό... Δεν λερώνει κανέναν... *(Σκύβει στα χαρτιά του.)*

Γ: Βάζετε, λοιπόν, τον συνομιλητή να πυροβολήσει τον εαυτό του με ένα ψεύτικο πιστόλι... Του λέτε, βέβαια, πως δεν θα υπάρξει κανένας πυροβολισμός... Πως απλώς θα πατήσει τη σκανδάλη ενός ψεύτικου πιστολιού... *(Σταματάει για λίγο και κοιτάζει επίμονα τον Σ.)*

Σ: *(Γράφει κάτι σκυμμένος στα χαρτιά του, αργά να καταλάβει πως ο Γ τον κοιτάζει.)* Συνεχίστε, αν θέλετε... Εγώ σημειώνω αυτά που λέτε...

Γ: Στο τέλος θα πυροβολήσει εσάς... Θα του το προτείνετε εσείς ο ίδιος να σας πυροβολήσει...

Σ: Να πυροβολήσει εμένα;

Γ: Ναι, και θα ακουστεί ένα ναζιστικό τραγούδι... Αλλά εσείς θα το παρουσιάσετε για τραγούδι Εβραίων Παρτιζάνων...

Σ: *(Σημειώνει μονολογώντας.)* ...«Εβραίων Παρτιζάνων»...

Γ: Μετά λέτε στο συνομιλητή να αγγίξει στην υδρόγειο την Κουάλα Λουμπούρ... *(Πολύ ειρωνικά – ενώ ο Σ πάει να του πει κάτι.)* Ναι, ναι, την πρωτεύουσα της Ιταλίας... Σε κάθε άγγιγμα στην Κουάλα Λουμπούρ, λοιπόν, ακούγεται ένας πυροβολισμός – και κάποιοι από τους θεατές πέφτουν στο πάτωμα γεμάτοι αίματα... Τάχα τους πυροβολούν τηλεκατευθυνόμενα πιστόλια από την οροφή τα οποία συνδέονται με την υδρόγειο σφαίρα... *(Πολύ ειρωνικά.)* Τους πυροβολούν με χειρουργική ακρίβεια...

Σ: Δηλαδή μοιάζουν με σκοτωμένους;

Γ: Είναι κρυφοί ηθοποιοί μέσα στο κοινό... Και το αίμα είναι ψεύτικο...

Σ: Κάτι σαν κέτσαπ;

Γ: Όχι, κανονικό ψεύτικο αίμα... Το πουλάνε σε ειδικά μαγαζιά... Μπορεί να πλυθεί εύκολα από τα ρούχα...

Σ: (Και πάλι σημειώνει μονολογώντας.) ... «Ειδικά μαγαζιά...» Μάλιστα... Και μετά τι γίνεται;

Γ: Μετά λέτε στο κοινό να σκοτώσει το συνομιλητή...

Σ: Το συνομιλητή;

Γ: Ναι, το συνομιλητή σας...

Σ: Ας πούμε εσάς, δηλαδή...

Γ: Ναι, ας πούμε εμένα...

Σ: Και γιατί να σας σκοτώσει το κοινό;

Γ: Γιατί θα του πείτε να το κάνει, προτού πατήσω κι άλλες φορές την Κουάλα Λουμπούρ και σκοτωθούν –δήθεν– κι άλλοι ανάμεσά του...

Σ: (Πάντοτε σημειώνει. Με αλλόκοτα σκληρή φωνή.) Πώς;

Γ: Τι «πώς»;

Σ: Πώς θα σας σκοτώσει το κοινό;

Γ: Α, αυτό έχει πολύ πλάκα... Θα τους πείτε πως υπάρχει ένα κουμπάκι κάτω από την καρτέλα τους και αν το πατήσουν ένα τηλεκατευθυνόμενο πιστόλι θα μου φυτέψει μια σφαίρα ανάμεσα στα μάτια... Με χειρουργική ακρίβεια... Αρκεί ένας να το πατήσει και εγώ θα σκοτωθώ...

Σ: Και θα σκοτωθείτε στ' αλήθεια;

Γ: Όχι, βέβαια... Θα σβήσετε τα φώτα, κατόπιν θα ακουστούν διαδοχικοί πυροβολισμοί, κι έπειτα πολύ δυνατή μουσική – το ίδιο

τραγούδι με την αρχή, αλλά αυτή τη φορά στα αγγλικά, τραγουδισμένο από την Ντόρις Ντέι...

Σ: (Σημειώνει ξανά.) ... «Ντόρις Ντέι»...

Γ: (Με επιθετική ειρωνεία.) Ναι, Ντόρις Ντέι...

Σ: Κι εσείς δεν θα φωνάζετε; Δεν θα πείτε στο κοινό πως δεν σας πυροβόλησε καμία σφαίρα; Πως όλα αυτά με τους πυροβολισμούς είναι μια απάτη...

Γ: Δεν θα προλάβω να πω τίποτε... Βασίζεστε στον αιφνιδιασμό... Μόλις πέσει το σκοτάδι και αρχίσει η μουσική, ορμάνε οι δικοί σας, με ναρκώνουν με χλωροφόρμιο, και με σέρνουν στα παρασκήνια... Κανείς δεν με ξαναβλέπει – επιπλέον στο σκοτάδι οι κρυφοί σας ηθοποιοί εξαφανίζονται... Κι όταν το φως ανάβει, υπάρχουν χνάρια από αίμα στο πάτωμα... Οπότε τι μένει για τους θεατές; Το σκουλήκι της αμφιβολίας που μπαίνει μέσα τους για τα καλά...

Σ: (Σημειώνει.) Το σκουλήκι της αμφιβολίας....

Γ: Και ξέρετε τι γίνεται τώρα; Δήθεν σημειώνετε μα κερδίζετε χρόνο... Για να σας δώσουν οδηγίες στο ακουστικό του αφτιού τι να μου απαντήσετε...

Σ: (Κοιτάζοντάς τον στα μάτια με πολύ έντονο τρόπο. Κοφτά.)
Μετά;

Γ: Μετά τι;

Σ: Μετά από όλο αυτό, τι γίνεται;

Γ: Μετά όλοι φεύγουν με το σκουλήκι μέσα τους... Άλλοι κάνουν πλάκα, άλλοι χειροκροτούν, άλλοι φεύγουν θυμωμένοι... Αλλά σε όλους μένει το σκουλήκι...

Σ: Κι εσείς; Αυτός στον οποίο ρίχνουμε χλωροφόρμιο, τέλος πάντων... Αυτός δεν συνέρχεται κάποτε; Γιατί δεν μας κάνει ρόμπα... Γιατί δεν μας αρχίζει στις μηνύσεις;

Γ: Γιατί τον πείθετε... Γιατί του τάζετε λεφτά, τον απειλείτε, τον πιέζετε... Είναι ένας μόνος του – κι εσείς είστε ένα πανίσχυρο διάσημο παγκόσμιο πείραμα... Το Πείραμα... Στο τέλος συμφωνεί να σιωπήσει, να

χαθεί για λίγο καιρό, να αλλάξει πόλη... Τα λεφτά βοηθούν – το ίδιο και οι απειλές σας...

Σ: *(Σκύβει και σημειώνει στα χαρτιά του.)* ... «Οι απειλές μας»...

Γ: Και το σκουλήκι τρώει, τρώει, τρώει...

Σ: *(Τον κοιτάει χαμογελαστός.)* Είναι η δουλειά του να τρώει...

Γ: Κι έτσι το διάσημο πείραμά σας γίνεται ακόμη πιο διάσημο... Και απλώνεστε σε όλην τη γη... «Lebensraum... Το πείραμα που αποδεικνύει πως όλοι οι άνθρωποι είμαστε δολοφόνοι...» «Ένα Πείραμα όπου η καλοσύνη σκοτώνει...» Και κανένας δεν μιλάει...

Σ: Κι εσείς;

Γ: Σας το είπα... *(Με δήθεν εμπιστευτικό τόνο.)* Εγώ είμαι ο πρώτος δολοφόνος...

Σ: *(Σημειώνει επαναλαμβάνοντας.)* ... «Δολοφόνος»... Μάλιστα... *(Γυρίζει προς τον Γ.)* Και ποιον θα σκοτώσετε;

Γ: *(Και πάλι δήθεν εμπιστευτικά.)* Το Πείραμά σας... Είμαι ο πρώτος που θα μιλήσω... Και θα σας το σκοτώσω... Θα σας το πυροβολήσω ανάμεσα στα μάτια... Σφχουπ...

Σ: *(Σημειώνει.)* «Σφχουπ»... Είναι φαντάζομαι ο ήχος της σφαίρας...

Γ: *(Με επιθετικό ύφος ικανοποίησης.)* Για την ακρίβεια, ήδη σας το έχω σκοτώσει...

Σ: Ήδη;

Γ: Ναι, ήδη... Βουλώσατε όλα τα στόματα, πληρώνετε όποιον βρίσκεται μπροστά σας, ελέγχετε τις ιστοσελίδες στο Ίντερνετ – αλλά κάτι σάς ξέφυγε... Ένα βίντεο σας ξέφυγε για λίγο, τόσο όσο να το δω εγώ... Και αποφάσισα να έρθω για να σας ξεφτιλίσω και να σας τελειώσω...

Σ: *(Κοφτά.)* Γιατί;

Γ: «Γιατί» τι;

Σ: Γιατί να μας ξεφτιλίσετε και να μας τελειώσετε; Κλέψαμε το φαγητό σας;

Γ: Γιατί χειραγωγείτε τους ανθρώπους... Γιατί βάζετε σκουλήκια στο μυαλό τους... Κι όποιος βάζει σκουλήκια στο μυαλό των ανθρώπων, τους σκλαβώνει, τους κάνει υποχείρια...

Σ: Είστε ένας ακτιβιστής, λοιπόν... (Σκύβει στα χαρτιά του.)

Γ: Είμαι κάποιος που ... σας βούλωσε την τρύπα...

Σ: (Σημειώνει.) «Μας βουλώσατε την τρύπα...» (Σηκώνει το κεφάλι.) Να υποθέσει πως αυτό έχει μια σεξουαλική χροιά...

Γ: Να το υποθέσετε... Και να ξέρετε πως το παραμύθι σας ξηλώνεται... Σε λίγο θα αρχίσουν οι πληρωμένοι σας από το κοινό να φωνάζουν, να πέφτουν νεκροί, ψεύτικα αίματα να κυλούνε στα πρόσωπά τους... Αλλά... (Σταματάει για μια στιγμή και κοιτάζει το κοινό.)

Σ: Αλλά τι...

Γ: Αλλά οι υπόλοιποι πλέον ξέρουν... Και το μπαμ μπουμ σας δεν θα το πιστέψει κανένας...

Σ: (Πάλι σκύβει στα χαρτιά του και σημειώνει.) Είστε, λοιπόν, εδώ για λόγους ... ιδεολογικούς... Και να υποθέσω πως δεν σας νοιάζουν τα λεφτά...

Γ: Τα λεφτά σας να τα βάλετε εκεί που ξέρετε...

Σ: Ήμouνα σίγουρος για την απάντησή σας... Και τώρα; Θέλετε να φύγετε ή να συμμετάσχετε στο Πείραμα;

Γ: Θέλετε να με ξεφορτωθείτε; Σας είπαν στο αφτί να με ξεφορτωθείτε;

Σ: Εγώ ρωτάω για εσάς... Αν μπορώ να προχωρήσω στα επόμενα στάδια...

Γ: Νομίζετε πως θα σας φοβηθώ; Πως σας φοβάμαι; Πως θα το σκάσω για να νομίσουν όλοι πως ήμouν κι εγώ κρυφός ηθοποιός;

Σ: Δεν νομίζω τίποτε, κύριε... Ο χρόνος περνάει και πρέπει να συμπληρώσω ένα ερωτηματολόγιο...

Γ: Θα μείνω, αγαπητέ κύριε χειριστή... Ότι κι αν κάνουν οι από πάνω φίλοι σας, εγώ σας έχω νικήσει... Έχω βάλει το γκολ από τα αποδυτήρια... Και δεν ξέρετε τι να με κάνετε...

Σ: Συνεχίζω, λοιπόν...

Γ: Όπως βλέπω, για την ταμπακιέρα δεν έχετε να πείτε τίποτε...

Σ: Ποια είναι η ταμπακιέρα;

Γ: Για το Πείραμά σας που διέρρευσε κι εγώ σας το έτριψα στα μούτρα...

Σ: (Αρχίζει να σημειώνει με κάπως κουρασμένο ύφος.) Και δεν μου λέτε; Αυτά όλα που μου είπατε, τα είδατε στο Ίντερνετ;

Γ: Ναι, εκεί τα είδα...

Σ: Πολλές φορές;

Γ: Όχι, δύο ή τρεις... Η εικόνα δεν ήταν και η καλύτερη, αλλά ο ήχος ήτανε σούπερ... Στην συνέχεια κάνατε φυσικά τις κινήσεις σας και το βίντεο κατέβηκε...

Σ: Και το θυμάστε τόσο καλά με δύο ή τρεις φορές;

Γ: (Ειρωνικά.) Όπως φαίνεται, έχω σχεδόν ηχογραφική μνήμη...

Σ: «Ηχογραφική μνήμη»;

Γ: Ελάτε τώρα... Ξέρετε πολύ καλά τι θα πει «ηχογραφική μνήμη»...

Σ: Όπως λέμε «φωτογραφική μνήμη», σωστά;

Γ: Είδατε που ήταν εύκολο; Έκανε νιάου-νιάου στα κεραμίδια...

Σ: Τι να σας πω... Δεν ξέρω τι μνήμη έχετε αλλά όλα αυτά που μου λέτε πρώτη φορά τα ακούω... Τι να πω; Καλά θα κάνετε να μην πολυπιστεύετε το Ίντερνετ – ο καθένας γράφει το μακρύ του και το κοντό του... Στο δικό μας Πείραμα δεν έχουμε υδρόγειο σφαίρα, το βλέπετε εξάλλου... Ούτε, βέβαια, υπάρχουν πυροβολισμοί... Αυτό μπορώ να σας το εγγυηθώ... Δεν θα ακουστούν πυροβολισμοί μέσα σε αυτήν την

αίθουσα... Άκου λέει, πυροβολισμοί μέσα σε ένα θέατρο.... Οι πυροβολισμοί, κύριε, είναι απαγορευμένοι... Είναι ποινικά αδικήματα...

Γ: Προφανώς έχετε εκπαιδευτεί γι' αυτό... Το ενδεχόμενο να έρθει στο Πείραμα κάποιος που να το ξέρει... Και τώρα κερδίζετε χρόνο... Για να φτιάξουν οι άλλοι απάνω το εναλλακτικό σενάριο...

Σ: *(Ενώ μιλάει, παίρνει μια ομπρέλα από το πόδι του τραπεζιού και του τη δίνει.)* Η αλήθεια είναι πως έχετε οργανώσει μια δική σας αλήθεια...

Γ: *(Πολύ ειρωνικά – ενώ παίρνει την ομπρέλα.)* Άμα δεν σας αρέσει, να την αλλάξω...

Σ: Μπορείτε να μου πείτε τι είναι αυτό που κρατάτε;

Γ: *(Πολύ ειρωνικά σηκώνει την ομπρέλα.)* Αυτό; Αυτό είναι ένα μίξερ μπλέντερ...

Σ: Μάλιστα... *(Σημειώνει κάτι στα χαρτιά του.)* Μπορείτε να...

Γ: *(Με σιγουριά και αυτοπεποίθηση.)* Αν μου πείτε να τη βάλω στον κώλο μου, δεν θα τη βάλω...

Σ: Κοιτάξτε, αυτό είναι ένα νόμιμο Πείραμα... Αυτό που λέτε είναι προσβολή της γενετήσιας αξιοπρέπειας... Ουδέποτε θα σας προτείναμε κάποιο ποινικό αδίκημα...

Γ: *(Ειρωνικά.)* Τι μου λέτε;

Σ: Μήπως μπορείτε να αγγίξετε τη μύτη της ομπρέλας;

Γ: Αν θέλετε, μπορώ να την ανοίξω...

Σ: Θέλω μονάχα να την αγγίξετε...

Γ: Στη δολοφονία του Κένεντι κάποιος άνοιξε μια ομπρέλα λίγα δευτερόλεπτα πριν από τους πυροβολισμούς... Λένε πως ήτανε ένα σύνθημα για τους δολοφόνους...

Σ: Ναι, αλλά εδώ δεν μας νοιάζει η δολοφονία του Κένεντι... Εδώ θέλουμε να αγγίξετε με το δάχτυλό σας τη μύτη της ομπρέλας...

Γ: Και αυτή η μύτη λειτουργεί με τη άγγιγμα... Είναι touch screen... Θα την αγγίξω και κάτι θα γίνει... Το μάντεψα σωστά...

Σ: Τα πάντα γύρω μας λειτουργούν με το άγγιγμα, κύριε...

Γ: Για να δούμε, λοιπόν...

(Αγγίζει τη μύτη της ομπρέλας. Μονομιές ακούγεται το τραγούδι *Chim Chim Cheree* των *Sherman Brothers* έτσι όπως ακούστηκε στην κλασική ταινία *Μαίρη Πόπινς του Ρόμπερτ Στήβενσον*. Τραγουδούν ο *Ντικ Βαν Ντάικ* και, προς το τέλος του τραγουδιού, η *Τζούλι Άντριους*.)

*Chim chimney
Chim chimney
Chim chim cher-ee!
A sweep is as lucky
As lucky can be*

*Chim chimney
Chim chimney
Chim chim cher-oo!
Good luck will rub off
When I shakes hands with you
Or blow me a kiss
And that's lucky too...*

Όσο προχωράει το τραγούδι το ύφος του Γ γίνεται όλο και πιο ειρωνικό.

Ενώ ακούγονται οι επόμενες στροφές του τραγουδιού –από την τρίτη έως την έκτη– ο Σ ρωτάει τον Γ:

*Now as the ladder of life
Has been strung
You might think a sweep's
On the bottommost rung*

*Though I spends me time
In the ashes and smoke
In this whole wide world
There's no happier bloke*

*Chim chimney
Chim chimney*

*Chim chim cher-ee!
A sweep is as lucky
As lucky can be*

*Chim chimney
Chim chimney
Chim chim cher-oo!
Good luck will rub off
when I shakes hands with you...)*

Σ: Μήπως ξέρετε αυτό το τραγούδι;

Γ: (Με πολύ καυστικό ύφος.) Είστε στ' αλήθεια θλιβεροί... Κι εσείς κι αυτοί που σας δίνουν εντολές... Τόση ώρα σκεφτόσασταν για να μου βάλετε την Μάιρη Πόπινς;

Σ: Άρα το ξέρετε, λοιπόν... Να υποθέσω πως έχετε δει την Μάιρη Πόπινς;

Γ: Όλος ο κόσμος την έχει δει...

Σ: Προφανώς σας θυμίζει τα παιδικά σας χρόνια...

Γ: Καλά θα κάνετε να αφήσετε ήσυχα τα παιδικά μου χρόνια...

Σ: Έχετε δίκιο... Να σας αφήσω ήσυχο, να ακούσετε το τραγούδι...

(Το τραγούδι συνεχίζει, ενώ ο Σ γέρνει στην καρέκλα του και με κλειστά μάτια μοιάζει να ονειροπολεί στον ρυθμό του τραγουδιού:

*Chim chimney
Chim chimney
Chim chim cher-ee!
A sweep is as lucky
As lucky can be*

*Chim chimney
Chim chimney
Chim chim cher-oo!
Good luck will rub off
When I shakes hands with you...*

Καθώς ο ρυθμός του τραγουδιού γίνεται πιο αργός και μελαγχολικός, ο Σ ξαναμιλάει.

*I choose me bristles
With pride, yes, I do
A broom for the shaft
And a brush for the flue*

*Up where the smoke
Is all billowed and curled
'tween pavement and stars
Is the chimney-sweep world...)*

Σ: Ξέρετε για τι μιλάει αυτό το τραγούδι;

Γ: *(Πάντοτε με ειρωνεία.)* Περιμένω να μου πείτε εσείς...

Σ: Μιλάει για... *(Σαν να συγκινείται.)* Μιλάει για τους καπνοδοχοκαθαριστές...

Γ: Τους έχω χεσμένους... Και αυτούς και εσάς...

Σ: *(Σαν να μην τον άκουσε.)* Μιλάει για τους καπνοδοχοκαθαριστές του Λονδίνου... Και όλου του κόσμου... Για αυτούς που καθαρίζουν τις καπνοδόχους μας...

Γ: Σας είπα, τους έχω –

(Με μια επιτακτικά αυστηρή χειρονομία ο Σ τον κόβει. Αφήνεται πολύ συγκινημένος να παρασυρθεί από τα λόγια του τραγουδιού – τα σχηματίζει με το στόμα του δίχως να τα προφέρει.)

*When there's hardly no day
Nor hardly no night
There's things half in shadow
Half way in light
On the rooftops of London
Coo, what a sight!*

Τώρα πια ο Σ σιγοτραγουδάει μαζί με το τραγούδι.)

Σ: Chim chimney / Chim chimney / Chim
chim cher-ee! / When you're with a sweep /
You're in glad company // Nowhere is there /

A more happier crew / Than them what sings /
Chim chim cher-ee / Chim cher-oo! // Chim
chim chimney // Chim chim / Cher-ee chim
cher-oo!

(Μόλις το τραγούδι τελειώνει φέρνει τα χέρια του στο πρόσωπό του και τα πηγαίνει προς τα πίσω, σαν να ρίχνει νερό, σαν να προσπαθεί να συνέλθει.)

Σ: Α, δεν μπορώ να αντισταθώ σε αυτό το τραγούδι...

Γ: *(Πάντοτε ειρωνικά.)* Προφανώς είναι η ώρα να μου πείτε για τον πατέρα σας... Ήταν καπνοδοχοκαθαριστής...

Σ: Όχι, δεν ήταν...

Γ: Κατάλαβα... Ο πατέρας σας ήταν τραπεζίτης, δεν είχε χρόνο να ασχοληθεί μαζί σας και προσέλαβε μια μαγική γκουβερνάντα που φορούσε καπέλο και είχε μια ομπρέλα...

Σ: *(Με πολύ αυστηρό και σοβαρό ύφος.)* Οι καπνοδοχοκαθαριστές πεθαίνουν κατά μέσο όρο στα πενήντα δύο τους χρόνια... Από φυματίωση ή από χρόνιες πνευμονοπάθειες ή από καρκίνο του πνεύμονα...

Γ: Δεν με νοιάζει...

Σ: *(Ξαφνικά ουρλιάζει.)* ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙΣ ΤΙ ΣΟΥ ΛΕΩ;
ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΥΝ ΤΑ ΤΖΑΚΙΑ...

Γ: *(Αιφνιδιασμένος, ίσως και κάπως φοβισμένος.)* Νόμιζα πως μου μιλούσατε στον πληθυντικό...

Σ: *(Με ξερή φωνή, πολύ επιθετική.)* Έχεις δει άνθρωπο να πεθαίνει επειδή δεν μπορεί να ανασάνει; *(Υψώνοντας τον τόνο της φωνής.)* Έχεις δει;

Γ: Όχι, δεν έχω δει...

Σ: Τότε σκάσε... Κάνε λίγη ησυχία... *(Γυρίζει προς το κοινό. Μιλάει ξερά αλλά πολύ συγκινημένα.)* Οι καπνοδοχοκαθαριστές καθαρίζουν τις καμινάδες των σπιτιών... Τα τζάκια και τις σόμπες... Αν δεν ήταν αυτοί θα πνιγόμασταν... Θα σκάζαμε σαν τα ποντίκια... Χάρη στη θυσία τους, οι άνθρωποι μπόρεσαν να ζεσταίνονται και να μαγειρεύουν στα διαμερίσματά τους... Δημιουργήθηκαν οι σύγχρονες πολιτείες, οι

άνθρωποι πρόκοψαν... Φτιάχτηκε ο κόσμος που έχουμε σήμερα... Και το Chim Chim Cheree είναι το τραγούδι τους... Μιλάει για τις στέγες του Λονδίνου όπου τα πάντα είναι μισά στο σκοτάδι και μισά στο φως... Coo, what a sight!

(Ο Σ σκύβει το κεφάλι.)

Σ: Αυτό το τραγούδι ενώνει την ανθρωπότητα... Μιλάει για τον αγώνα των ανθρώπων να ενωθούν... Να γίνουν σύντροφοι... Αυτό το τραγούδι μάς λέει πως η ανθρωπότητα έχει ελπίδα...

Γ: Ελπίζω να μην συγκινήθηκε κανένας με τις σαχλαμάρες που λες... Και το τραγούδι σου είναι μια χαζομαλακία για τα αμερικανάκια...

(Ο Σ γυρίζει και τον κοιτάζει. Κατόπιν αλλάζει ύφος, χαμογελά πλατιά και κάθεται πάλι στην καρέκλα του.)

Σ: Αν θέλετε, μπορείτε να πάρετε την ομπρέλα...

Γ: *(Σηκώνοντας την ομπρέλα, ειρωνικά.)* Τώρα τον πληθυντικό τι τον θέλεις;

Σ: Σας διαβεβαιώνω, δεν τον θέλω... Αλλά εκτελώ τις οδηγίες του Πειράματος...

Γ: Και τι θέλεις να κάνω με την ομπρέλα; Μήπως να την ανοίξω, όπως στη δολοφονία του Κένεντι;

Σ: Γιατί θέλετε να την ανοίξετε;

Γ: Δεν ξέρω γιατί... Ίσως να είναι ένα σημάδι...

Σ: Σημάδι για τι;

Γ: Ένα σημάδι για τους δολοφόνους... Ή και για όλους μας...

Σ: Μπορείτε να αγγίξετε την άκρη της λαβής της...

Γ: Ποιο τραγούδι θα ακούσω τώρα;

Σ: Το ίδιο...

Γ: Το τραγούδι της Μαίρης Πόπινς;

Σ: (Τον διορθώνει.) Το τραγούδι των καπνοδοχοκαθαριστών από τη Μαίρη Πόπινς...

Γ: Και γιατί να μην πατήσω και πάλι την μύτη της ομπρέλας;

Σ: Γιατί σας ζήτησα να πατήσετε την άκρη της λαβής... Αν φοβάστε μπορείτε να αρνηθείτε...

Γ: (Γελώντας καυστικά.) Δεν φοβάμαι τίποτε...

Σ: Ενενήντα δευτερόλεπτα...

Γ: Τι θα γίνει σε ενενήντα δευτερόλεπτα;

Σ: Σε ενενήντα δευτερόλεπτα θα έχουν πεθάνει όλοι... Από την στιγμή που θα αγγίζεις την άκρη της λαβής...

Γ: (Με καυστική ειρωνεία.) Ποιοι όλοι; Οι θεατές;

Σ: Ναι, οι θεατές...

Γ: Αυτό είναι ένα υπέροχο νέο...

Σ: Όπως το πάρει κανείς...

Γ: Πραγματικά υπέροχο νέο – κι εγώ μου υποσχέθηκες πως δεν θα έχουμε πυροβολισμούς...

Σ: Φυσικά και δεν θα έχουμε πυροβολισμούς... Οι πυροβολισμοί είναι απαγορευμένοι...

Γ: Και τι θα έχουμε;

Σ: Αέριο...

Γ: Αέριο... Σούπερ... Όπως στο Άουσβιτς...

Σ: Το αέριο θα βγει από τον εξαερισμό του θεάτρου... Λέγεται Samsa 1916... Είναι άχρωμο, άοσμο... Δεν το καταλαβαίνεις... Μπαίνει στα πνευμόνια και φέρνει τον θάνατο μέσα σε σαράντα πέντε έως ενενήντα δευτερόλεπτα... Ανάλογα με την αντοχή του οργανισμού...

Γ: (Γελώντας.) Και θα πεθάνουν όλοι;

Σ: Όλοι όσοι βρίσκονται μέσα στην αίθουσα...

Γ: *(Προς το κοινό, ειρωνικά.)* ΤΑ ΑΚΟΥΤΕ... ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΤΕ ΟΛΟΙ...

Σ: Νομίζω πως σας ακούνε...

Γ: Και δεν μου λες... Θα πεθάνουμε κι εμείς;

Σ: Εμείς θα ζήσουμε... Εμείς πήραμε την κόκκινη καραμέλα...

Γ: Και τι θα μας κάνει η κόκκινη καραμέλα;

Σ: Η κόκκινη καραμέλα είναι αντίδοτο... Περιέχει το ένζυμο 200142 που αν ενωθεί στα πνευμόνια με το Samsa 1916 το καθιστά ανενεργό... Άρα εγώ κι εσείς δεν θα πάθουμε τίποτε... Δεν θα το καταλάβουμε καν...

Γ: Τι μου λες; Δηλαδή θα ζήσουμε...

(Ο Σ ανοίγει τα χέρια απολογητικά.)

Γ: *(Προς το κοινό.)* Τ' ΑΚΟΥΤΕ; ΕΣΕΙΣ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΤΕ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΘΑ ΖΗΣΟΥΜΕ...

Σ: Το κοινό ακούει μια χαρά... Δεν χρειάζεται να φωνάζετε...

Γ: *(Σαρκαστικά.)* Τελικά είστε ηλίθιοι με τη βούλα... Κι εσύ και αυτοί που σου δίνουν οδηγίες στο αφτί επίσης... Το διάσημο Lebensraum, το «Πείραμα Που Συγκλονίζει Την Ανθρωπότητα», πνίγηκε σε μια κουταλιά νερό... Ούτε δεκάχρονα παιδιά θα σκεφτόντουσαν αυτή την γελοιότητα με το αέριο και την καραμέλα αντίδοτο...

Σ: Μπορείτε να πατήσετε την άκρη της λαβής της ομπρέλας;

Γ: Και αυτοί στο Ηλεκτρολογείο; Θα πεθάνουν κι αυτοί; Μα τι λέω; Αυτοί έχουν πάρει την κόκκινη καραμέλα-αντίδοτο...

Σ: Αυτοί στο Ηλεκτρολογείο έχουν προνοήσει... Μην έχετε την έγνοια τους...

Γ: Και οι κρυφοί ηθοποιοί; Πότε θα σηκωθούν οι κρυφοί ηθοποιοί να διαμαρτυρηθούν;

Σ: Δεν υπάρχουν ηθοποιοί εδώ μέσα, κύριε...

Γ: Άρα το κοινό θα περιμένει τον θάνατό του...

Σ: Είναι πολύ πιθανό... Για την ακρίβεια, είναι σχεδόν βέβαιο...

Γ: Το έχετε τσεκάρει...

Σ: Πέστε το κι έτσι...

Γ: Αρκεί να πατήσω την άκρη της λαβής της ομπρέλας...

Σ: Ναι.. Αρκεί να την πατήσετε...

ΦΩΝΗ Α (Γυναικεία): Μπορείτε να σταματήσετε τις μαλακίες; Υπάρχουν μικρά παιδιά εδώ μέσα...

Γ: *(Γυρίζει προς τον Σ δείχνοντας με το δάχτυλο το κεφάλι του. Κατόπιν γυρίζει προς το κοινό.)* Μην ψαρώνετε, αγαπητή κυρία... Θα πεθάνετε γρήγορα και ανώδυνα...

ΦΩΝΗ Β (Αντρική): Δεν είναι αστεία αυτά... Κόφτε το...

Γ: *(Γυρίζει προς τον Σ.)* Πάντως οι κρυφοί ηθοποιοί σας είναι κακοί... Έχετε πάρει φτηνούς κομπάρσους...

ΦΩΝΗ Α (Γυναικεία): Σταματήστε, γαμώ τα παιχνίδια σας, μαλακισμένοι...

Γ: Όσο κι αν προσπαθήσετε, κυρία μου, κομπάρσος θα μείνετε...

Σ: Λέτε πολλά λόγια, αλλά στην πράξη το καθυστερείτε...

Γ: Εγώ; Τώρα πατάω την άκρη της λαβής της γαμημένης ομπρέλας σας...

Σ: Εγώ περιμένω...

Γ: *(Κοιτάζει το κοινό.)* Coo, what a sight!... *(Αγγίζει την άκρη της ομπρέλας.)*

(Ξαναρχίζει η μουσική του Chim Chim Cheree – ακριβώς η ίδια εκτέλεση όπως προηγουμένως.)

*Chim chimney
Chim chimney
Chim chim cher-ee!
A sweep is as lucky
As lucky can be...)*

Σ: Αν αγγίξετε ξανά την άκρη της λαβής, θα σταματήσει...

Γ: *(Με σαρκασμό.)* Εγώ; *(Προς το κοινό.)* Δεν πρόκειται να αγγίξω τίποτε...

Σ: Απλώς όφειλα να σας το πω... *(Σκύβει στα χαρτιά του και σημειώνει.)*

(Μία θεατής, η γυναίκα που φώναζε προηγουμένως, πετιέται στη σκηνή, σε έξαλλη κατάσταση.)

ΓΥΝΑΙΚΑ ΘΕΑΤΗΣ: *(Ουρλιάζει και προσπαθεί να πιάσει την ομπρέλα.)* ΔΩΣΤΕ ΜΟΥ ΤΗΝ ΟΜΠΡΕΛΑ, ΓΑΜΗΜΕΝΟΙ... ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΑΙΔΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ...

Γ: *(Παίρνει την ομπρέλα και της ξεφεύγει. Με περιπαικτική διάθεση.)* Η ομπρέλα ... είναι δική μου, αγαπητή φίλη...

ΓΥΝΑΙΚΑ ΘΕΑΤΗΣ: *(Συνεχίζει να ουρλιάζει.)* ΔΩΣΕ ΜΟΥ ΤΗΝ ΟΜΠΡΕΛΑ, ΜΠΑΣΤΑΡΔΕ... ΔΩΣΕ ΜΟΥ ΤΗΝ ΟΜΠΡΕΛΑ... ΔΩΣΕ ΜΟΥ ΤΗΝ ΟΜΠΡΕΛΑ... ΔΩΣΕ ΜΟΥ *(Αρχίζει να βήχει.)* Δώ-σε μου, γα-μη-μέ-νε, δώ-σε μου... *(Βήχει πολύ. Της κόβεται η ανάσα.)* Δώ-σε μου την ο-μπρε... Αααα... *(Πέφτει κάτω.)*

(Μονομιάς όλα τα φώτα κλείνουν. Σκοτάδι.)

Η μουσική συνεχίζει:

*Chim chimney
Chim chimney
Chim chim cher-ee!
A sweep is as lucky*

As lucky can be

*Chim chimney
Chim chimney
Chim chim cher-oo!
Good luck will rub off
When I shakes hands with you*

*I choose me bristles
With pride, yes, I do
A broom for the shaft
And a brush for the flue*

*Up where the smoke
Is all billowed and curled
'tween pavement and stars
Is the chimney-sweep world*

*When there's hardly no day
Nor hardly no night
There's things half in shadow
Half way in light
On the rooftops of London
Coo, what a sight!*

Στο σημείο αυτό η μουσική σβήνει. Ανάβει ένας προβολέας. Φωτίζει αποκλειστικά και μόνο τη σκηνή.

Ο Σ κάθεται στην καρέκλα του και σημειώνει κάτι. Το σώμα της γυναίκας κείται στο πάτωμα. Ο Γ κοιτάει.

Μερικά δευτερόλεπτα απόλυτης σιωπής.)

Γ: (Κάπως αμήχανος.) Πάντως, θέλω να διορθώσω κάτι... Οφείλω να το διορθώσω για να είμαι δίκαιος... (Δείχνει προς το σώμα της γυναίκας.) Δεν είναι τόσο δεύτεροι οι κομπάρσοι σας...

Σ: Είναι προς τιμή σας αυτή η προσπάθεια για δικαιοσύνη...

Γ: Αντιθέτως, εσάς είναι προς ντροπή σας όλη αυτή η γελοιότητα...

(Ενώ γίνεται ο διάλογος που ακολουθεί ο Σ σηκώνεται από την καρέκλα του, πιάνει από τα χέρια το άψυχο κορμί της γυναίκας και το τραβάει στα παρασκήνια.)

Σ: Κοιτάξτε, είστε ελεύθερος να σκέφτεστε ό,τι θέλετε... Έχουμε δημοκρατία...

Γ: Σας ευχαριστώ που με αφήνετε...

Σ: Δεν είμαι εγώ που σας αφήνω... Σας αφήνει ο πολιτισμός μας...

Γ: *(Με σαρκασμό.)* Πάντοτε ήμουν ευγνώμων στον πολιτισμό μας...

Σ: Αυτό το έχω καταλάβει... Είναι προφανές...

Γ: Δηλαδή τώρα θέλετε να μου πείτε πως οι θεατές έχουν πεθάνει... Πιστεύετε πως υπάρχει έστω κι ένας άνθρωπος που μπορεί να το χάψει;

Σ: Μπορείτε να μου μιλάτε στον ενικό, δεν έχω πρόβλημα...

Γ: Δεν με συμφέρει να σας μιλάω στον ενικό... Νιώθω πως το εκμεταλλεύεστε για να με εννευρίζετε...

Σ: Τι να πω... Κάντε ό,τι καταλαβαίνετε...

Γ: Δεν μου απαντήσατε όμως... Πιστεύετε πως μπορεί να πιστέψει κανείς αυτή τη μαλακία σας με το αέριο;

Σ: *(Ενώ έχει φτάσει στα παρασκήνια σέρονοντας την άψυχη γυναίκα.)* Δεν είναι μαλακία... Είναι η αλήθεια... Και δεν υπάρχουμε πια πολλοί σε αυτή την αίθουσα... Είμαστε εγώ κι εσείς... Άρα ο μόνος που έχει να πιστέψει κάτι είστε εσείς...

Γ: *(Σαρκαστικά.)* Οι υπόλοιποι είναι νεκροί...

Σ: Ακριβώς...

Γ: Από το αέριο Σάμσα-πώς-το-λένε...

Σ: Από το αέριο Samsa 1916...

Γ: *(Φωνάζει προς το κοινό.)* Τ' ΑΚΟΥΣΑΤΕ ΟΛΟΙ... ΕΙΣΤΕ ΝΕΚΡΟΙ...

Σ: *(Γυρίζει από τα παρασκήνια και πάλι στην καρέκλα του.)* Όπως βλέπετε, δεν σας απαντάει κανείς...

Γ: *(Φωνάζοντας πολύ επιθετικά.)* ΕΙΣΤΕ ΨΟΦΙΜΙΑ... ΨΟΦΙΜΙΑ... ΤΡΟΦΗ ΓΙΑ ΤΑ ΣΚΟΥΛΗΚΙΑ... ΕΤΟΙΜΟΙ ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΟΠΡΙΑ...

Σ: Δεν χρειάζεται να φωνάζετε... Σας ακούνε και όταν μιλάτε κανονικά...

Γ: Εγώ, πάλι, ακούω κάτι από το κοινό... Ακούω γέλια, ανάσες, λόγια... Τους ακούω...

Σ: Α, τα βάζουν από το ηλεκτρολογείο... Είναι ηχογραφημένες ανάσες, ηχογραφημένα γέλια, ηχογραφημένοι ψίθυροι... Όπως στις τηλεοπτικές εκπομπές που βάζουν ηχογραφημένα χειροκροτήματα...

Γ: ΑΚΟΥΤΕ, ΞΕΦΤΙΛΙΣΜΕΝΟΙ; ΕΙΣΤΕ ΗΧΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑΤΑ... ΤΙΠΟΤΕ ΑΛΛΟ ΔΕΝ ΕΙΣΤΕ...

Σ: Να προχωρήσουμε, λοιπόν, στις ερωτήσεις μας...

Γ: *(Κάθεται και αυτός.)* Και τι εξυπηρετεί αυτή η μούφα; Να τους πείσετε πως είναι νεκροί;

Σ: Δεν χρειάζεται να πείσουμε κανέναν παρά μόνον εσάς...

Γ: Και πιστεύετε πως θα με πείσετε;

Σ: Αυτό δεν το ξέρω... Ξέρω πως οι πιο πολλοί πείθονται... Έχουμε στα χέρια μας ένα εργαλείο πειθούς... *(Σηκώνει την ομπρέλα στα χέρια του.)*

Γ: Έχετε την ομπρέλα... Θα μου βάλετε την ομπρέλα στον κώλο για να με πείσετε;

Σ: Έχουμε την αλήθεια... Είναι μεγάλο εργαλείο η αλήθεια... Το μεγαλύτερο... Ιδίως όταν περάσει λίγη ώρα... *(Σκύβει και πάλι στις σημειώσεις του και τικάρει.)*

Γ: Γιατί «λίγη ώρα»;

Σ: Γιατί αυτό είναι το καλό με την αλήθεια... Όσο περνάει η ώρα, την πιστεύουν όλο και περισσότεροι...

Γ: Και σκοτώσατε εκατό ανθρώπους για να δείτε σε πόσην ώρα θα με πείσετε;

Σ: Σκοτώσαμε; Δεν σκοτώσαμε κανέναν, κύριε... Εσείς αγγίζατε την άκρη της λαβής της ομπρέλας...

Γ: *(Γελώντας σαρκαστικά.)* Την άκρη της λαβής της ομπρέλας... Είστε ανεκδιήγητοι...

Σ: Σας είχαμε πει τι θα γίνει, και το κάνατε με μεγάλη προθυμία... Με ενθουσιασμό θα έλεγα...

Γ: *(Γελώντας σαρκαστικά.)* Αυτό είναι η μόνη αλήθεια... Ήμουν ενθουσιασμένος... Και εξακολουθώ να είμαι...

Σ: *(Ενώ σημειώνει. Πολύ χαμηλόφωνα.)* Γιατί;

Γ: Δεν σας άκουσα;

Σ: Ρώτησα, γιατί να είστε ενθουσιασμένος που πέθαναν τόσοι άνθρωποι;

Γ: Γιατί... Γιατί όλοι αυτοί ήταν εξαρχής κοπριά...

Σ: *(Σηκώνει το κεφάλι από τις σημειώσεις του.)* Νομίζω πως παρεκτρέπεστε...

Γ: Σε έπιασε ο πόνος για αυτούς;

Σ: Μα ήταν άνθρωποι...

Γ: Ήταν σκατάνθρωποι... *(Κοιτάει με σαρκασμό το κοινό. Συλλαβίζει emphatically τη φράση του.)* Σ κ α - τ ά ν - θ ρ ω - π ο ι ...

Σ: Είχαν οικογένειες, παιδιά, γονείς...

Γ: I don't give a damn...

Σ: Τόσοι άνθρωποι νεκροί... And you don't give a damn...

Γ: Και τι έγινε αν πέθαναν... Το πρόβλημα της ανθρωπότητας είναι ο υπερπληθυσμός... Δηλαδή οι ζωντανοί – οι νεκροί είναι ευκόλακι...

Σ: Αυτό είναι κτηνωδία...

Γ: Επιπλέον, όλοι αυτοί ήταν και Ναζί... Άρα εκατό Ναζί λιγότεροι... Καλύτερα για όλους...

Σ: Ναζί; Γιατί ήταν Ναζί;

Γ: Γιατί... *(Σκέφτεται κάτι.)* Γιατί, όπως λέει και το κωλοπείραμά σας, όλοι οι άνθρωποι είναι ήδη Ναζί...

Σ: «Όλοι οι άνθρωποι»;

Γ: Ναι, όλοι οι άνθρωποι... Αλλά κυρίως αυτοί...

Σ: Γιατί κυρίως αυτοί;

Γ: *(Σηκώνεται όρθιος. Προς το κοινό.)* Γιατί ήρθανε να δούνε το ναζιστικό Πείραμά σας... Και είπανε πως βλέπουν θέατρο...

Σ: Θα σας υπενθυμίσω πως το Πείραμά μας έχει περάσει τον έλεγχο νομιμότητας...

Γ: Αυτό είναι ένα σπουδαίο επιχείρημα...

Σ: Αν ήτανε ναζιστικό Πείραμα, δεν θα ερχότανε κανένας να το παρακολούθησει... Η ανθρωπότητα έχει πολεμήσει τον ναζισμό και τον έχει νικήσει...

Γ: *(Σαν να μην τον ακούει. Σηκώνεται όρθιος. Κοιτάει έντονα το κοινό. Σαν να βλέπει κάτι μέσα σε αυτό.)* Ξέρεις κάτι; Έκανα λάθος που τους είπα κοπριά... Αν ήτανε κοπριά, θα είχανε μια χρησιμότητα... Ενώ αυτοί δεν είναι τίποτε... Δεν είναι ούτε καν χαλασμένη κοπριά...

Σ: Δεν κάνει να μιλάτε έτσι για κάποιους που έχουν πεθάνει...

Γ: *(Φωνάζοντας ερεθισμένος.)* ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΕ ΚΑΝ ΧΑΛΑΣΜΕΝΟΣ ΕΜΕΤΟΣ... ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΕ ΚΑΝ ΕΝΑ ΣΑΠΙΣΜΕΝΟ ΣΚΑΤΟ... ΟΥΤΕ ΚΑΝ ΜΙΑ ΡΟΧΑΛΑ... ΑΝ ΗΤΑΝ ΕΣΤΩ ΕΝΑ ΣΚΑΤΟ, ΘΑ ΕΙΧΑΝ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙ ΤΩΡΑ... ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΙΠΟΤΕ... *(Ουρλιάζοντας.)* ΤΙΠΟΤΕ, ΤΙΠΟΤΕ, ΤΙΠΟΤΕ...

Σ: *(Βγάζει από το συρτάρι του ένα κουτί με μπλε καραμέλες.)* Θέλετε μια καραμέλα; *(Ανοίγει και ο ίδιος μία και την βάζει στο στόμα του.)* Θα σας κάνει καλό τόσο που φωνάζετε...

Γ: *(Γυρίζει στην θέση του. Κάθεται. Με σαρκαστικό χαμόγελο.)* Δεν θέλω... Έφαγα πριν...

Σ: Η προηγούμενη ήταν αλλιώς... Ήταν κόκκινη... Αυτή είναι μπλε...

Γ: Δεν θέλω άλλη... Και επιτέλους πρέπει αυτοί στο αφτί σας να σας πούνε κάτι πιο δραστικό... Ξέρω πως σας έχω γαμήσει, αλλά τόσα λεφτά βγάζετε, σκεφτείτε κάτι πιο ευφάνταστο...

Σ: Έχω την ανάγκη να διαφωνήσω μαζί σας για όλα αυτά περί κοπριάς...

Γ: Και δεν διαφωνείτε;

Σ: *(Σηκώνεται όρθιος. Μιλάει προς το κοινό.)* Το κοινό μας ήταν μονάχα άνθρωποι... Ανθρωπένιοι άνθρωποι... Είχαν ανάγκη να διασκεδάσουν, να τραγουδήσουν... Να κάνουν κάτι ευχάριστο...

Γ: Τζάμπα τους γλείφεις... Είναι πτώματα... Σκατένια φοφίμια...

Σ: *(Γυρίζει προς την καρέκλα του. Πιάνει τις σημειώσεις του.)* Στ' αλήθεια πιστεύετε πως είστε Ναζί;

Γ: Εγώ;

Σ: Είπατε... *(Ψάχνει στις σημειώσεις του.)* «Όλοι οι άνθρωποι είναι Ναζί...» Ανάμεσα σε όλους τους ανθρώπους είστε, φαντάζομαι, κι εσείς...

Γ: Είπα πως το κωλοπείραμά σας θέλει να πει πως όλοι οι άνθρωποι είναι Ναζί... Έλεγα τι λέτε εσείς...

Σ: Μπορείτε να μου αναλύσετε αυτήν την άποψή σας για το Πείραμα;

Γ: Σας είπα, έχω δει τη μαλακία σας στο Ίντερνετ... Θέλετε να πείσετε το κοινό σας πως είμαστε έτοιμοι να σκοτώσουμε τον καθένα, πως απειλείται ο Ζωτικός μας Χώρος... Άρα είμαστε Ναζί... Αυτό δεν είναι το πρότζεκτ εδώ πέρα;

Σ: Το Πείραμα, κύριε, δεν θέλει να πει τίποτε... Το Πείραμα μελετάει για να μάθει και όχι για να πει αυτό που ξέρει... Με τα πειράματα η ανθρωπότητα μαθαίνει τον εαυτό της...

Γ: Και τι μαθαίνετε από το Πείραμά σας;

Σ: Δεν ξέρω τι μαθαίνουμε... Εγώ συμπληρώνω τα κουτάκια στις ερωτήσεις... Βάζω τικ... Από εκεί και πέρα τα ερωτηματολόγια φεύγουν από μένα... Πηγαίνουν στην Επιτροπή Μελέτης και Πορισμάτων... Τις απαντήσεις θα τις μάθουμε εν καιρώ... Μπορεί και σε πολλά χρόνια...

Γ: *(Ειρωνικά.)* Μπορεί και σε αιώνες...

Σ: Η Επιστήμη δεν βιάζεται, κύριε...

Γ: *(Δείχνοντας και πάλι σαρκαστικά το κοινό.)* Ωστόσο, τα ποντίκια τα σκοτώνετε τώρα...

Σ: *(Με τόνο αυστηρό.)* Θα ήθελα να σας παρακαλέσω να αποφεύγουμε τη λέξη «ποντίκια»...

Γ: *(Πολύ ειρωνικά.)* Α, με συγχωρείτε... Ξέρω πόσο πολύ σας σοκάρει...

Σ: *(Σκύβει στα χαρτιά του.)* Άρα τελικά δεν πιστεύετε πως όλοι οι άνθρωποι είναι Ναζί;

Γ: Όχι, δεν το πιστεύω...

Σ: Άρα πιστεύετε στον ουμανισμό και τη δημοκρατία...

Γ: *(Γελάει.)* Σας ήρθε ξαφνικό όλο αυτό – έτσι; Καταλαβαίνω πως δεν με περιμένατε, αλλά σκεφτείτε κάτι περισσότερο από κοινοτοπίες...

Σ: *(Σημειώνοντας στα χαρτιά του.)* Δεν μου απαντήσατε ωστόσο...

Γ: Αν πιστεύω στον ουμανισμό και στη δημοκρατία; Ναι, πιστεύω... Εξάλλου πλέον όλοι οι άνθρωποι πιστεύουν σε αυτό...

Σ: *(Επαναλαμβάνει τα τελευταία λόγια του Γ, σημειώνοντας κάτι.)* «...Πιστεύουν σε αυτό...» Μάλιστα... Και ως πού είστε διατεθειμένος να φτάσετε;

Γ: Να φτάσω για ποιο πράγμα;

Σ: *(Σηκώνει το κεφάλι του και τον κοιτάζει.)* Για τον ουμανισμό και τη δημοκρατία...

Γ: Σαν πού θέλετε να φτάσω;

Σ: *(Η φωνή του σκληραίνει.)* Θα πυροβολούσατε ένα παιδί στο κεφάλι;

Γ: Όχι βέβαια...

Σ: *(Σημειώνοντας στα χαρτιά του.)* Θα ρίχνατε μια βόμβα σε μια ιαπωνική πόλη;

Γ: Πάτε να με μπλέξετε... Φάγατε την ξεφτίλα και πάτε να με μπλέξετε...

Σ: Δεν μου απαντήσατε ωστόσο...

Γ: Δεν θα έριχνα βόμβα σε κανέναν...

Σ: Πρωτύτερα μου είπατε ... *(Ψάχνει τα χαρτιά του.)* ... πως ... *(Διαβάζει.)* ... «γουστάρετε τρελά το Lebensraum και πως η Ιστορία φτιάχνεται από διεκδικήσεις του Ζωτικού Χώρου...»

Γ: Και τι μ' αυτό;

Σ: Μα είναι προφανές...

Γ: Δεν βλέπω τίποτε προφανές...

Σ: *(Τον κοιτάζει ξαφνικά, αλλάζοντας το ύφος του.)* Κάποιος σου απειλεί τον Ζωτικό σου Χώρο, του ρίχνεις μια ατομική βόμβα στη Χιροσίμα... Πουχχχ... *(Με τα χέρια του αναπαριστά μια έκρηξη βόμβας.)*

Γ: *(Εκνευρισμένος.)* Δεν έριξα εγώ τη βόμβα στη Χιροσίμα...

Σ: Δεν είπα πως την ρίξατε εσείς... Σας ρώτησα αν θα την ρίχνατε...

Γ: Εγώ ήρθα εδώ για να ξηλώσω το Πείραμά σας... Κι από ό,τι βλέπω το κατάφερα καλά...

Σ: *(Οι επόμενες ερωτήσεις του Σ γίνονται με πολύ γρήγορο ρυθμό.)* Ο Ντοστογιέφσκι στους Αδελφούς Καραμάζωφ ρωτάει αν θα σκότωνες ένα παιδί με φριχτά βασανιστήρια προκειμένου να σώσεις τον κόσμο... Εσύ θα το έκανες;

Γ: Δεν έχω διαβάσει Ντοστογιέφσκι... Δεν ξέρω τα συμφραζόμενα...

Σ: Γάμα τα συμφραζόμενα... Πες πως σε ρωτάω εγώ...

Γ: Δεν είμαι υποχρεωμένος να σου απαντάω... Και δεν μου αρέσει να μου μιλάς στον ενικό...

Σ: Αν φοβάσαι δεν πειράζει...

Γ: *(Ξεσπάει με οργή.)* ΔΕΝ ΣΕ ΦΟΒΑΜΑΙ, ΓΑΜΗΜΕΝΕ ΑΣΦΑΛΙΤΗ...

Σ: Πες το, λοιπόν... Θα το έκανες;

Γ: *(Προφέρει τις συλλαβές αργά, προσπαθώντας να μην εκραγεί.)* Δεν θα σκότωνα ποτέ κανένα παιδί, για κανέναν λόγο...

Σ: *(Σηκώνεται όρθιος. Με πολύ επιθετικό και επιτακτικό τόνο.)* Και θα άφηνες να πεθάνει και αυτό το παιδί και άλλα εκατομμύρια, επειδή είσαι δειλός; Επειδή δεν μπορείς να πάρεις μια απόφαση;

Γ: Άι γαμήσου...

Σ: *(Φωνάζοντας σε έξαλλη κατάσταση.)* ΘΑ ΕΣΤΕΛΝΕΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΠΑΡΕΙΣ ΜΙΑ ΑΠΟΦΑΣΗ;

Γ: *(Ουρλιάζει έξαλλος.)* ΔΕΝ ΘΑ ΜΕ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙΣ, ΠΑΛΙΟΓΑΜΗΜΕΝΕ...

Σ: *(Κάθεται πίσω στην καρέκλα του. Αλλάζει εντελώς το ύφος του. Μιλάει απολύτως ήρεμα και φιλικά.)* Σας αρέσει ο κινηματογράφος;

Γ: *(Εκνευρισμένος από τον προηγούμενο διάλογο.)* Άντε και γαμήσου... Να βάλεις τα κουτάκια στον κώλο σου... Μπρος, διώξε με... Έτσι κι αλλιώς το Πείραμά σας έχει ξεδοντιαστεί...

Σ: Όποτε νιώσετε απειλή ή φόβο, μπορείτε να φύγετε...

Γ: Δεν είστε ικανοί να με κάνετε να νιώσω απειλή... Ούτε και φόβο...

Σ: Δεν μου απαντήσατε για τον κινηματογράφο...

Γ: Ναι, μου αρέσει, αρχιδάκι...

Σ: (Σκύβει στα χαρτιά του.) Σας αρέσουν τα θρίλερ; Ο Χίτσκοκ;

Γ: Ναι, μου αρέσουν τα θρίλερ... Και ο Χίτσκοκ... Ιδίως το Ψυχώ...
(Σηκώνει θεατρικά το χέρι σαν να κρατάει μαχαίρι.)

Σ: (Πάντοτε σκυμμένος στα χαρτιά του.) Τα Πουλιά;

Γ: (Αιφνιδιασμένος.) «Τα Πουλιά»;

Σ: Η ταινία του Χίτσκοκ...

Γ: Α, τα Πουλιά...

Σ: Σας αρέσουν;

Γ: Φυσικά και μου αρέσουν...

Σ: Δηλαδή τι σας αρέσει...

Γ: Η ταινία γενικά...

Σ: Μήπως μπορείτε να μιλήσετε λίγο ειδικότερα; Εκτός αν νιώθετε άσχημα για αυτό...

Γ: (Πολύ επιθετικά.) Δεν θα νιώσω άσχημα για τίποτε, αγαπητέ κύριε παλιομπινέ...

Σ: (Χωρίς να τον νοιάζει η προσβολή.) Περιμένω, λοιπόν...

Γ: Μου άρεσε η αίσθηση του οριστικού...

Σ: (Σημειώνει με πολύ ενδιαφέρον.) «Αίσθηση του οριστικού»...
Πείτε μου κάτι περισσότερο για αυτό...

Γ: Όταν αρχίζουν την επίθεσή τους στους ανθρώπους...

Σ: (Με αδημονία, σημειώνοντας.) Ναι, ναι, πείτε μου...

Γ: Η επίθεσή τους έχει κάτι το οριστικό... Κάτι που δεν γίνεται να ξεγίνει... Δεν μπορείς πια να το σταματήσεις... Εφόσον άρχισε θα πάει μέχρι το τέλος...

Σ: (Επαναλαμβάνει σημειώνοντας.) «Μέχρι το τέλος»...

Γ: Τα πουλιά είναι αήτητα... Το μόνο που σου μένει είναι να το παραδεχτείς...

Σ: (Κάνοντας ένα τελικό τικ στα χαρτιά του.) Θαυμάσια... (Γυρίζει και τον κοιτάζει χαμογελώντας.) Επομένως, είστε Ναζί...

Γ: Φυσικά και δεν είμαι, παλιοαρχίδι...

Σ: (Η φωνή του σκληραίνει.) Φυσικά και είστε... Το είπατε...

Γ: (Εκνευρισμένος.) Δεν είπα τίποτε, παρά μόνο το ότι είσαι πουλημένο καθοίκι...

Σ: (Ξερά και κοφτά.) Είπατε «Η επίθεσή τους έχει κάτι το οριστικό... Κάτι που δεν μπορεί να ξεγίνει... Δεν μπορείς πια να το σταματήσεις...»

Γ; Και τι σχέση έχει αυτό με τους Ναζί...

Σ: (Επιθετικά, τονίζοντας τις συλλαβές.) «Δεν μπορείς πια να τους σταματήσεις...» «Δεν μπορείς πια...» Οι λέξεις έχουν σημασία... «Πια...» Ξέρεις τι σημαίνει αυτό το «πια»...

Γ: (Προσπαθώντας να διαμαρτυρηθεί.) Δεν σημαίνει τίποτε...

Σ: (Τον κόβει, με μεγάλη ένταση.) Σημαίνει τα πάντα... Σημαίνει πως το έχεις σκεφτεί και το έχεις αποφασίσει...

Γ: (Με ένταση.) Δεν είχα σκεφτεί τίποτε...

Σ: Έχεις ετοιμάσει ολόκληρο σχέδιο... Να αφανίσεις τα πουλιά από νωρίτερα... Από τώρα... Προληπτικά... Να αφανίσεις το είδος τους πριν να επιτεθεί... Γιατί, αν τα πουλιά επιτεθούν, τότε δεν θα μπορείς να τα σταματήσεις ... «πια»...

Γ: *(Φωνάζει.)* ΓΑΜΙΕΣΑΙ, ΠΑΛΙΟΜΑΛΑΚΑ....

Σ: *(Φωνάζει κι αυτός ακόμη πιο δυνατά.)* ΕΤΟΙΜΑΖΕΙΣ ΕΝΑ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ... ΝΙΩΘΕΙΣ ΠΩΣ ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΤΟΝ ΖΩΤΙΚΟ ΣΟΥ ΧΩΡΟ ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙΣ ΕΝΑ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΟ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ...

Γ: *(Ουρλιάζει.)* ΔΕΝ ΕΤΟΙΜΑΖΩ ΤΙΠΟΤΕ ΓΙΑ ΚΑΝΕΝΑΝ.... ΤΙΠΟΤΕ... ΤΙ-ΠΟ-ΤΕ...

(Κοιτιούνται. Για μερικές στιγμές ακούγονται μονάχα οι ανάσες τους.)

(Κατόπιν ο Σ σκύβει και πάλι στα χαρτιά του.)

Σ: *(Με πολύ ήρεμη φωνή.)* Θέλω να σας ζητήσω συγγνώμη για τον ενικό αριθμό και τους υψηλούς τόνους... Οι ανάγκες του Πειράματος βλέπετε...

Γ: *(Με χαμηλή φωνή αλλά πολύ επιθετική.)* Έχετε λυσσάξει, έτσι; Είστε συνηθισμένοι να γαμάτε εσείς – και τώρα σας στοιχίζει πολύ που τη φάγατε τόσο βαθιά στον κώλο...

Σ: *(Κοφτά, σαν να μην τον άκουσε.)* Πριν είπατε πως την βόμβα στη Χιροσίμα δεν την ρίξατε εσείς... Μπορείτε να μου πείτε ποιος την έριξε;

Γ: Δεν ξέρετε;

Σ: Όχι, δεν ξέρω... Μπορείτε να μου απαντήσετε;

Γ: Άμα δεν ξέρεις, να σου απαντήσω...

Σ: Μήπως φοβάστε; Άμα φοβάστε μπορείτε να μην απαντήσετε...

Γ: *(Τον κόβει, με ένταση.)* Οι Αμερικάνοι την έριξαν, παλιομπινέ...

Σ: *(Επαναλαμβάνει σημειώνοντας.)* «Οι Αμερικάνοι»...

Γ: Σημείωσέ το, να μη σου φύγει...

Σ: *(Και πάλι σαν να μην τον άκουσε.)* Θα σας λέω διάφορες φράσεις και εσείς θα μου λέτε εάν κατά τη γνώμη σας θα μπορούσαν να προέρχονται από κάποιον ναζιστικό ύμνο...

Γ: Είναι η ώρα που πρέπει να με ξεγελάσεις με ένα ναζιστικό τραγούδι...

Σ: *(Χαμογελώνοντας αινιγματικά.)* Είστε έτοιμος, λοιπόν;

Γ: Είμαι έτοιμος να σας ξαναξεσκίσω... *(Γυρίζει προς το κοινό.)* Κι εσείς, μόνοι... Μην ξεχνάτε πως είστε νεκροί...

Σ: *(Κοφτά.)* «Εμπρός»;

Γ: Τι «εμπρός»;

Σ: Η λέξη «Εμπρός»...

Γ: Με ρωτάτε αν η λέξη «Εμπρός» θα μπορούσε να είναι ναζιστική;

Σ: Σας ρωτάω αν θα μπορούσε να έχει χρησιμοποιηθεί σε έναν ναζιστικό ύμνο... Και η ανάγκη σας να ρωτάτε διευκρινήσεις δείχνει πως φοβάστε... πως θέλετε να πετάξετε την μπάλα άουτ – να κερδίσετε χρόνο...

Γ: Η λέξη «Εμπρός» θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί οπουδήποτε... Και δεν πρόκειται να φοβηθώ τίποτε από εσάς...

Σ: Απαντήστε μου, λοιπόν, χωρίς να φοβάστε... «Εμπρός»...

Γ: Ναι, θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί...

(Ο διάλογος που ακολουθεί γίνεται, με την καθοδήγηση του Σ, σε έναν γοργό ρυθμό, σχεδόν καταιγιστικό.)

Σ: «Αίμα»;

Γ: Ναι, θα μπορούσε...

Σ: «Χίτλερ»;

Γ: Ναι, θα μπορούσε...

Σ: «Σημαία»;

Γ: Ναι, θα μπορούσε...

Σ: «Ματωμένη»;

Γ: Τι «ματωμένη»;

Σ: «Ματωμένη σημαία»...

Γ: Ναι, θα μπορούσε...

Σ: «Κόκκαλα»;

Γ: Ναι, θα μπορούσε...

Σ: «Ιερό Αίμα»...

Γ: Ναι, θα μπορούσε...

Σ: «Ιερά κόκκαλα»...

Γ: Ναι, θα μπορούσε...

Σ: «Εχθρός»;

Γ: Ναι, θα μπορούσε...

Σ: «Έρχονται να κόψουν τον λαιμό των παιδιών σας...»

Γ: Αυτό είναι πρόταση;

Σ: Ναι, πρόταση...

Γ: Ναι, θα μπορούσε...

Σ: Μήπως διστάζεις;

Γ: Όχι, δεν διστάζω...

Σ: «Βρώμικο αίμα»;

Γ: Ναι, θα μπορούσε...

Σ: «Βρώμικα κόκκαλα»;

Γ: Ναι, θα μπορούσε...

Σ: «Δόξα»;

Γ: Ναι, θα μπορούσε...

Σ: Λες συνεχώς Ναι... Αυτό σημαίνει πως φοβάσαι...

Γ: Αυτό σημαίνει πως δεν θα συγκινηθώ με καμία λέξη που μου λες... Μόλις το κάνω, θα με βάλεις από τα μεγάφωνα έναν ναζιστικό ύμνο με αυτή τη λέξη...

Σ: «Στρατός»;

Γ: Ναι, θα μπορούσε...

Σ: «Εκδίκηση»...

Γ: Ναι, θα μπορούσε...

Σ: «Πατρίδα»...

Γ: (Με έναν μικρό δισταγμό.) Ναι, θα μπορούσε...

Σ: Μήπως θέλεις να το ξανασιεφτείς;

Γ: Θα μπορούσε, σου είπα...

Σ: «Τιμημένοι γέροντες»...

Γ: Θα μπορούσαν...

Σ: «Αθώα βρέφη...»

Γ: Κι αυτά θα μπορούσαν...

Σ: (Ψευδοτραγουδάει την Μασσαλιώτιδα.) «Allons enfants de la Patrie / Le jour de gloire est arrivé...»

Γ: Αυτή είναι η Μασσαλιώτιδα... Ο ύμνος της Γαλλικής Επανάστασης...

Σ: (Σημειώνει στα χαρτιά του.) «Ύμνος της Γαλλικής Επανάστασης...» (Τον κοιτάζει.) Εγώ σας ρώτησα αν είναι ναζιστικός ύμνος...

Γ: Φυσικά και δεν είναι;

Σ: «Εμπρός, παιδιά της Πατρίδας, η μέρα της Δόξας έφτασε...»
Αυτό λέει ο στίχος...

Γ: Και τι μ' αυτό;

Σ: «Εμπρός», «παιδιά», «πατρίδα», «μέρα», «δόξα»... Για κάθε μια λέξη μου είπες πως μπορεί να είναι ναζιστική...

Γ: Όμως όλες μαζί δεν είναι... Όλες μαζί είναι η Μασσαλιώτιδα...

Σ: *(Σημειώνει επαναλαμβάνοντας.)* «Όλες μαζί είναι η Μασσαλιώτιδα...»

Γ: Γράψ' το καλά μη σου φύγει...

Σ: «Τα SS προχωρούν στις γραμμές του εχθρού...»

Γ: Με ρωτάς ή μου κάνεις δήλωση...

Σ: Σε ρωτάω...

Γ: Αν αυτό είναι ναζιστικό;

Σ: Ναι, αυτό...

Γ: *(Ειρωνικά.)* Ε, ίσως και να μπορούσε...

Σ: «Τα SS θα αφανίσουν τους Εβραίους για την παντοτινή ευτυχία της Γερμανίας...»

Γ: *(Πάντοτε ειρωνικά.)* Νομίζω κι αυτό...

Σ: *(Σηκώνεται όρθιος, προφέρει τον στίχο τρομακτικά, με μεγάλη ένταση.)* Το μιαρό αίμα των εχθρών μας θα ποτίσει τα χωράφια μας...

Γ: *(Με σαρκασμό.)* Μέσα είσαι, πας πολύ καλά...

Σ: Θα κάνω μάνες δίχως γιους, γυναίκες δίχως άντρες...

Γ: Έλα, δείξε μου ποιος είσαι, ναζιστάκι...

Σ: Και ο διάβολος γελάει έτσι... Χα χα χα...

Γ: *(Ανεβάζει και αυτός τον τόνο, με ακραίο σαρκασμό.)* Έτσι γελάει...

Σ: *(Σαν να αφιονίζεται.)* ΘΑ ΚΑΝΩ ΚΑΙ ΜΩΡΑ ΠΑΙΔΙΑ ΝΑ ΚΛΑΙΝ ΔΙΧΩΣ ΜΑΝΑΔΕΣ...

Γ: Να το κάνετε. σιχάματα...

Σ: ΤΟ ΑΘΩΟ ΧΟΡΤΟ ΠΙΝΕΙ ΑΙΜΑ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΤΗ ΔΡΟΣΙΑ...

Γ: Πες κι άλλα να τα βγάλεις από μέσα σου...

Σ: *(Βαράει τη γροθιά του στο τραπέζι.)* ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΝΙΩΣΟΥΝ ΤΗ ΓΡΟΘΙΑ ΜΑΣ...

Γ: Πρέπει, ναζίσταροι, πρέπει...

Σ: *(Ουρλιάζει.)* ΝΑ ΝΙΩΣΟΥΝ ΤΗ ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΑΣ...

Γ: Βάλε και φωτιά, αρχίδι...

Σ: ΟΙ ΣΚΥΛΟΙ ΛΙΓΟΣΤΕΥΟΥΝ ΚΑΙ ΣΚΟΥΖΟΥΝ...

Γ: Καλά κάνουν...

Σ: ΣΕ ΓΝΩΡΙΖΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΨΗ ΤΟΥ ΣΠΑΘΙΟΥ ΤΗΝ ΤΡΟΜΕΡΗ...

(Εδώ ανάλογα με την χώρα που τυχόν θα παίζεται το έργο, ο Σ θα λέει τον πρώτο στίχο από τον Εθνικό Ύμνο της χώρας αυτής.)

Ξαφνικά απλώνεται σιγή. Ακούγονται οι ανάσες των Σ και Γ.)

Γ: *(Ενοχλημένος.)* Αυτό είναι ο Εθνικός Ύμνος...

Σ: *(Επιστρέφει στην καρέκλα του.)* Το ξέρω...

Γ: Είναι γελοίο αυτό που κάνεις... Μπλέκεις ναζιστικά τραγούδια με τον Εθνικό Ύμνο... *(Γυρίζει προς το κοινό.)* ΚΙ ΕΣΕΙΣ ΠΟΤΕ ΘΑ ΜΙΛΗΣΕΤΕ, ΜΑΛΑΚΙΣΜΕΝΑ;

Σ: Αυτοί είναι νεκροί... *(Αν ακουστεί αντίδραση από το κοινό ο Σ θα πει: Αυτοί είναι ηχογραφημένες διαμαρτυρίες...)*

Γ: Αυτοί είναι σκατάνθρωποι... Σε αφήνουν να αλωνίζεις...

Σ: *(Σκύβει στα χαρτιά του.)* Όστε, λοιπόν, δεν θεωρείτε ναζιστικό στίχο το «Σε γνωρίζω από την κόψη του σπαθιού την τρομερή...»

Γ: Είναι ο Εθνικός Ύμνος... Εμείς πολεμήσαμε τον ναζισμό...

Σ: *(Σημειώνει επαναλαμβάνοντας.)* «Πολεμήσαμε τον ναζισμό...» *(Κοιτάζει και πάλι τον Γ.)* Ξέρετε δεν σας ρώτησα αν πολεμήσατε... Σας ρώτησα αν θεωρείτε τον στίχο ναζιστικό...

Γ: Ε όχι, βέβαια, δεν τον θεωρώ...

Σ: Τους υπόλοιπους, όμως, τους θεωρείτε... *(Βγάζει ένα ζευγάρι χειροπέδες από το συρτάρι του.)*

Γ: Μπορεί ναι, μπορεί όχι... Πας να με μπερδέψεις... Αλλά δεν θα το φάω... Ό,τι μπουρδα και να πεις δεν θα την φάω...

Σ: *(Του δείχνει επιδεικτικά τις χειροπέδες.)* Το μόνο που θέλουμε στο Πείραμα είναι να είστε ο εαυτός σας...

Γ: Τι, λοιπόν; Ήρθε η ώρα να με συλλάβετε;

Σ: *(Δείχνοντας του επιδεικτικά τις χειροπέδες.)* Γνωρίζετε τι είναι αυτό;

Γ: *(Με σαρκασμό.)* Αυτό; Αυτό είναι ένα τσαμπι μπανάνες...

Σ: Δύο κρίκοι... *(Αφήνει τις χειροπέδες στο τραπέζι.)* Μπορείτε να κλείσετε τον ένα στο πόδι του τραπέζιού...

Γ: Και τι θα γίνει αν το κάνω...

Σ: Θα ακούσουμε ένα τραγούδι... Αν φοβάστε, μπορείτε –

Γ: *(Τον κόβει. Με σαρκαστικό χαμόγελο.)* Δεν φοβάμαι...

(Με μια πολύ γρήγορη κίνηση ο Γ βάζει τον κρόκο από τις χειροπέδες στο πόδι του τραπεζιού.)

Μονομιιάς αρχίζει η Μασσαλιώτιδα – σε μια χορωδιακή εκτέλεση.

*Allons enfants de la Patrie
Le jour de gloire est arrivé
Contre nous de la tyrannie
L'étendard sanglant est levé
Entendez-vous dans les campagnes
Mugir ces féroces soldats
Ils viennent jusque dans vos bras,
égorger vos fils, vos compagnes)*

Σ: (Μετά τους δύο πρώτους στίχους ο Σ μιλάει.) Είναι η Μασσαλιώτιδα... Ο Ύμνος της Γαλλικής Επανάστασης...

Γ: (Με σαρκασμό.) Σώπα...

Σ: Για την οποία είπατε πως είναι ναζιστικό τραγούδι...

Γ: Εγώ σου είπα το αντίθετο, παλιοαρχίδι...

Σ: (Κοιτάζει τα χαρτιά του – και στη συνέχεια διαβάζει.) Προηγουμένως σου ανέφερα τις φράσεις: «Τα SS θα αφανίσουν τους Εβραίους για την ευτυχία της Γερμανίας... Το μικρό αίμα των εχθρών μας θα ποτίσει τα χωράφια μας...» Και μου απάντησες: «Μέσα είσαι, πας καλά...»

Γ: Είσαι γελοίος... Τι σχέση έχει η Μασσαλιώτιδα με τα SS που θα αφανίσουν τους Εβραίους...

Σ: Έχει με το μικρό αίμα των εχθρών που θα ποτίσει τα χωράφια μας... (Χαμογελάει παράξενα.) «Qu'un sang impur abreuve nos sillons...»

Γ: Κόβεις και ράβεις στίχους, γαμημένε...

(Ο Σ τον κοιτάζει χαμογελώντας όλο και πιο αινιγματικά. Η Μασσαλιώτιδα κορυφώνεται)

*Aux armes citoyens!
Formez vos bataillons!*

*Marchons, marchons,
Qu'un sang impur abreuve nos sillons.*

Στους δύο τελευταίους στίχους ο Σ τραγουδάει με μεγάλη ένταση τα λόγια του μαζί με τον ύμνο.)

**Σ: Marchons, marchons, Qu'un sang impur
abreuve nos sillons**

(Η Μασσαλιώτιδα σταματάει. Μικρή σιωπή.)

Γ: (Προσπαθώντας να κρατηθεί ψύχραιμος.) Τελικά, είστε στ' αλήθεια χιτλερικά σκουλήκια... Πάτε να βγάλετε την Μασσαλιώτιδα ναζιστικό ύμνο... Είναι μια λογική των φασιστών αυτό... Να τους βγάλετε όλους ενόχους για να μην είναι τελικά κανένας... *(Γυρίζει προς το κοινό.)* Και αυτά τα ψοφίμια μένουν σιωπηλοί... Στη μούγγα...

Σ: Εμείς δεν είπαμε απολύτως τίποτε, κύριε... Εσείς βγάλατε ναζιστικό τον στίχο...

Γ: Στ' αλήθεια, πάτε να τους πείσετε πως η ομπρέλα είναι μίξερο μπλέντερ...

Σ: Κι αυτό εσείς το είπατε... Εμείς δεν λέμε τίποτε... Εμείς μελετάμε...

Γ: Εσείς μελετάτε –

Σ: *(Τον κόβει, δείχνοντάς του ταυτόχρονα τις χειροπέδες. Με πολύ κοφτό, υπηρεσιακό ύφος.)* Αν θέλετε, μπορείτε να κλείσετε τον αριστερό σας καρπό στον άλλο κρικό;

Γ: Τον άλλο κρικό... Από τις χειροπέδες;

Σ: Από τις χειροπέδες; Ποιες χειροπέδες;

Γ: *(Σηκώνει τον κρικό από τις χειροπέδες.)* Αυτές τις χειροπέδες...

Σ: Εγώ βλέπω ένα τσαμπί μπανάνες...

Γ: Ακόμη και τα αστεία σας είναι βήτα διαλογής... *(Κοιτάζει το πόδι του τραπεζιού όπου είναι περασμένες οι χειροπέδες.)* Το πόδι του τραπεζιού είναι βιδωμένο στο πάτωμα... Αν κλείσω το χέρι μου στον άλλο

κρίκο εγκλωβίζομαι... Στερώ από τον εαυτό μου το δικαίωμα της ελευθερίας...

Σ: Δεν είναι υποχρεωτικό να το δείτε έτσι...

Γ: (Με σαρκασμό.) Αλλά πώς να το δω;

Σ: Δεν είναι ανάγκη να σκεφτείτε πως εγκλωβίζεστε... Μπορείτε να σκεφτείτε πως προστατεύεστε...

Γ: (Καγχάζοντας.) Προστατεύομαι φορώντας χειροπέδες;

Σ: Μπορείτε να πείτε πως είναι μια ζώνη ασφαλείας... Ένας βραχιόνας ασφαλείας – από αυτούς που μας βάζουν όταν μπαίνουμε στα σύγχρονα τρενάκια του Λούνα Παρκ...

Γ: Και ποιο λόγο έχω να φορέσω τον ... βραχιόνα ασφαλείας;

Σ: Για να προστατευτείτε, φαντάζομαι...

Γ: Να προστατευτώ από τι;

Σ: Αυτήν την ερώτηση δεν ξέρω να σας την απαντήσω... Βάλτε με το νου σας ό,τι θέλετε... (Με θεατρικό ύφος.) Ας πούμε, από τον εγωιστικό εαυτό σας...

Γ: Κι πιστεύετε πως θα το κάνω;

Σ: Τι να σας πω... Μέχρι τώρα δεν έχει τερματίσει κανένας...

Γ: «Τερματίσει»; Για πείτε μου παραπάνω για αυτό το «τερματίσει»...

Σ: Αν βάλετε τον κρίκο στον καρπό σας και τον κλείσετε θα είναι το τέλος της συμμετοχής σας στο Πείραμα... Και ταυτόχρονα θα είστε ο πρώτος που θα έχει φτάσει το Πείραμα μέχρι το τέλος...

Γ: Και τι θα κερδίσω για αυτό;

Σ: Τίποτε... Μονάχα την χαρά της πρωτιάς...

Γ: Και τι αξία έχει αυτό;

Σ: Νομίζω πως έχει μεγάλη αξία... Η πρωτιά σε κάνει να νιώθεις μοναδικός...

Γ: Και άμα έχει μεγάλη αξία γιατί δεν το κάνανε οι άλλοι;

Σ: Γιατί φοβήθηκαν...

Γ: Τι φοβήθηκαν;

(Ο Σ σιωπηλός του δείχνει τις χειροπέδες.)

Γ: Φοβήθηκαν τον βραχίονα ασφαλείας... Μα γιατί; Ο βραχίονας ασφαλείας μας προστατεύει...

Σ: Οι άνθρωποι συχνά μπερδεύουν τα πράγματα μες στο μυαλό τους...

Γ: Κι εσείς είστε εδώ για να τους τα ξεμπερδεύετε...

Σ: Πείτε το κι έτσι...

Γ: Και όταν κλείσω τις χειροπέδες θα ακουστεί ένα ναζιστικό τραγούδι...

Σ: Πέφτετε έξω... Θα ακουστεί ο Ύμνος στη Χαρά του Σίλερ, έτσι όπως το μελοποίησε ο Μπετόβεν στην Ενάτη... Φαντάζομαι, τον ξέρετε...

Γ: Νομίζω πως τον ξέρω....

Σ: Δεν υπάρχει περίπτωση να μην τον ξέρετε... Είναι το πιο γνωστό κομμάτι της παγκόσμιας μουσικής...

Γ: Και όμως τυχαίως θα το βγάλετε κι αυτό ναζιστικό...

Σ: Όχι, βέβαια... Ο Ύμνος στη Χαρά ενώνει τους ανθρώπους... Είναι ο ύμνος τους μέλλοντός μας... (Σαν να σιέφτεται κάτι.) Μακάρι να το ανοίξετε...

Γ: «Μακάρι»; Γιατί «μακάρι»;

Σ: Γιατί με συγκινεί πολύ...

Γ: Ε να μην σου χαλάσω την συγκίνηση τότε...

(Ο Γ κλείνει τον δεύτερο κρίκο από τις χειροπέδες γύρω από τον αριστερό του καρπό.

Αρχίζει να παίζει μια χορωδιακή εκτέλεση της Ωδής στη Χαρά από την Ενάτη Συμφωνία του Μπετόβεν όπου επαναλαμβάνονται οι ακόλουθοι στίχοι:

*Freude, schöner Götterfunken,
Tochter aus Elysium,
Wir betreten feuertrunken,
Himmlische, dein Heiligthum!*

*Deine Zauber binden wieder
Was die Mode streng geteilt;
Alle Menschen werden Brüder,
Wo dein sanfter Flügel weilt.)*

Σ: (Μετά την πρώτη ακρόαση των δύο στροφών και ενώ το τραγούδι συνεχίζει.) Οφείλω εξ ονόματος όλων των συντελεστών του Πειράματος να σας συγχαρώ... Είναι η πρώτη φορά που ακούμε τον Ύμνο στη Χαρά εδώ στο Πείραμα...

Γ: (Με έντονο σαρκασμό.) Για όλα υπάρχει μια πρώτη φορά...

Σ: (Τραγουδάει συνεπαρμένος.) *Deine Zauber binden wieder / Was die Mode streng geteilt; / Alle Menschen werden Brüder, / Wo dein sanfter Flügel weilt.*

(Σταματάει. Το κομμάτι, με τη διαρκή επανάληψη των δύο στροφών συνεχίζει.)

Γ: Τώρα θα βρεις έναν στίχο που πριν σου τον είπα ναζιστικό...

Σ: (Σαν να μην τον ακούει.) «Όλοι οι άνθρωποι είναι αδέρφια στο φτερό της Χαράς...» Κάποτε αυτό με κράτησε στη ζωή...

Γ: Να ένας ακόμη λόγος για να χρωστάμε ευγνωμοσύνη στον Μπετόβεν...

(Ο Ύμνος στην Χαρά συνεχίζει σε όλη την αφήγηση του Σ – ωστόσο ακούγεται όλο και πιο χαμηλά.

Ο Γ συνεχίζει να χαμογελάει σαρκαστικά.)

Σ: *(Δεν τον ακούει. Σαν να βλέπει κάτι μέσα στο κοινό.)* Ήταν ένα πρωινό του καλοκαιριού, τότε που ήμουν παιδί... Είχαμε πάει στη θάλασσα με τους γονείς μου... Ο πατέρας μου, η μητέρα μου, ο μικρός της αδελφός – ο θείος μου – κι εγώ... Με το Φολκσβάγκεν, τον Σκαραβαίο... Έλαμπε ο ήλιος... Η μαμά μου έβαλε κρέμα στο πρόσωπο... Κι ήταν ο κόσμος σαν γυάλινος στην παραλία...

Γ: Θα σε στεναχωρήσω αλλά δεν με νοιάζει η παιδική σου ηλικία...

Σ: *(Παρασυρμένος.)* Τότε, λίγο πριν το μεσημέρι, φάνηκαν τα πουλιά... Στην αρχή ένα... Όρμησε καταπάνω σε μια γυναίκα... Την σημάδεψε ανάμεσα στα μάτια... Κατόπιν είδα στην θέση του ματιού της μια ματωμένη τρύπα... Ούρλιαξα...

Γ: *(Γυρίζει προς το κοινό.)* Προσέξτε, ψοφίμια... Ο Άλφρεντ Χίτσκοκ παρουσιάζει...

Σ: Τότε ήρθαν και τα υπόλοιπα πουλιά... Ήταν πολλά και κυρίως ... ήταν παντού... Περισσότερο κι από την εικόνα τους στον ουρανό θυμάμαι τα κρωξιμάτά τους... Ήταν... ήταν σαν μουσική...

(Πηγαίνει προς το κοινό. Αν είναι δυνατόν, περπατάει ανάμεσά τους.)

Σ: Όρμησαν κάτω... Πρώτα σημάδευαν τα μάτια και τον λαιμό... Κι έπειτα κομματιαζαν το σώμα... Δεν άκουγα ουρλιαχτά... Σαν όλα να ήτανε ένα slow motion... Αίματα και σάρκες τινάζονταν... Και όλα γίνονταν σαν να ήταν μια πελώρια χορογραφία της φύσης... Το μόνο που ακουγόταν ήταν η μουσική των κρωξιμάτων... Μια μουσική αλλόκοτη, απάνθρωπη και συνάμα γλυκιά...

(Φέρνει τα χέρια του στο πρόσωπό του.)

Σ: Έπειτα άκουσα την φωνή του μπαμπά μου... «Στο αμάξι... Τρέξτε στο αμάξι...» Πράγματι τρέξαμε προς το Φολκσβάγκεν... Ο μπαμπάς μου, η μαμά μου, εγώ... Την τελευταία στιγμή τράβηξα κι ένα αγόρι, λίγο μικρότερο από μένα που προηγουμένως παίζαμε μαζί στην άμμο... Κλείσαμε τις πόρτες συνθλίβοντας τα ράμφη δύο πουλιών... Ο Σκαραβαίος θα γινόταν η κιβωτός που θα μας έσωζε...

(Κρύβει τα μάτια του.)

Σ: Δεν ξέρω πόσην ώρα κράτησε... Έσφιγγα στην αγκαλιά μου το μικρότερο παιδί, έβλεπα τα πουλιά να πέφτουν με εξωφρενική ορμή στα τζάμια, να σπάνε τα ράμφη τους, να λιώνουν τα κεφάλια τους, να γεμίζουν το παράθυρο με αίμα...

(Κατεβάζει τα χέρια του. Από το μάτια του κυλάνε δάκρυα.)

Σ: Και τότε ο πατέρας μου φώναζε «Μη φοβάστε... Τα τζάμια του Φολκσβάγκεν είναι γερά... Θα αντέξουν...» Και για να μας δώσει θάρρος έβαλε στο κασετόφωνο την Ενάτη...

(Κοιτάζει προς το ηλεκτρολογείο και σαν μαγεμένος τραγουδάει μαζί με την μουσική που ακούγεται από τα μεγάφωνα.)

Σ: Freude, schöner Götterfunken, / Tochter aus Elysium, / Wir betreten feuertrunken, / Himmlische, dein Heiligthum! / Deine Zauber binden wieder / Was die Mode streng geteilt; / Alle Menschen werden Brüder, / Wo dein sanfter Flügel weilt.

(Γυρίζει προς το κοινό.)

Σ: Εκείνη την ώρα το κατάλαβα πως οι άνθρωποι είμαστε αδέρφια... Πως η μουσική μας μπορεί να σκεπάσει τα κρωξίματα των πουλιών... Πως η Χαρά μπορεί να κυριαρχήσει του αίματος... Ναι, είμαστε αδέρφια πάνω στη φτερούγα της Χαράς...

(Η μουσική σβήνει. Μικρή σιωπή.)

Γ: *(Με κυνικό σαρκασμό.)* Και όπως φαίνεται, δυστυχώς επέζησες...

Σ: *(Δείχνει να μην ακούει τα λόγια του Γ.)* Μείναμε έτσι για πολλές ώρες... Όταν ανοίξαμε την πόρτα του Φολκσβάγκεν, έξω ήτανε νύχτα... Μια υπερκόσμια γαλήνη είχε απλωθεί στην παραλία... Στο φεγγαρόφωτο το είδα: τα πουλιά ξεκουράζονταν ανάμεσα στα ανθρώπινα μέλη... Η νύχτα κυφορούσε έναν καινούριο κόσμο... Ο πατέρας σκούπισε τα αίματα από το παρμπρίζ, έπειτα μπήκε μέσα, έβαλε μπρος... Φύγαμε από την παραλία...

Γ: *(Πάντοτε με σαρκασμό.)* Το κοινό ωστόσο έχει πεθάνει από την βαρεμάρα...

Σ: *(Γυρίζει στην θέση του. Μιλάει με κανονική φωνή.)* Α, συγκινήθηκα πολύ που τα θυμήθηκα όλα αυτά... Και πρέπει να σας πω πως είμαι ευγνώμων για την Ενάτη... Χάρη σε εσάς είναι σαν να ξαναέζησα εκείνη την μέρα...

Γ: Δεν κάνει τίποτε...

Σ: Και οφείλω να σας παραδεχτώ... πίστευα πως θα σπάσετε, πως θα δειλιάσετε... Αλλά εσείς είστε άτρομος, κύριε... Έχετε, στ' αλήθεια, ψυχή... Και θάρρος... Και πρέπει να έχετε μια ανταμοιβή για το θάρρος σας...

Γ: Όλο τάζετε αμοιβές – αλλά είστε αφάνταστα βαρετοί... *(Δείχνει το κοινό.)* Μέχρι και τα πτώματα κοντεύουν να σκάσουν από την πλήξη...

Σ: Κι επειδή όλην αυτή την ώρα είχατε την έγνοια τους, σας έχω ένα καλό νέο για το κοινό...

Γ: Θα τους κάνετε τα έξοδα της κηδείας...

Σ: *(Κοιτάζει τον Γ με πλατύ χαμόγελο, ίσως εσκεμμένα ηλίθιο.)* Είχατε δίκιο... Και σε αυτό... *(Σηκώνεται όρθιος. Κοιτάζει το κοινό.)* Το κοινό μας... Είναι ζωντανό... Ένα χειροκρότημα παρακαλώ...

(Ανάβουν τα φώτα. Το κοινό χειροκροτεί ενθουσιασμένο.)

Γ: *(Με επιθετικό σαρκασμό.)* Χειροκροτούν επειδή τους είπες πως είναι ζωντανοί; Πόσο σκουλήκια μπορούν να γίνουν οι άνθρωποι...

Σ: Χειροκροτούν επειδή οι άνθρωποι ενθουσιάζονται με το χειροκρότημα... Τους αρέσει...

Γ: Προφανώς τους μαζέψατε από άσυλα ηλιθίων... Εδώ για δεσ τους... Χειροκροτούν και γελάνε, επειδή τους ανακοίνωσες πως ζούνε...

Σ: Είναι εύθυμοι άνθρωποι...

Γ: Είναι εύθυμα ψοφίμια...

Σ: Είναι μονάχα άνθρωποι... Ανθρωπένιοι άνθρωποι... Έχουν ανάγκη να διασκεδάσουν, να τραγουδήσουν... Να κάνουν κάτι ευχάριστο...

Γ: Είναι ζώα... Υποχείρια... Άμα τους έλεγες να βάλουν την ομπρέλα στον κώλο τους θα το έκαναν ευχαρίστως... Και μετά θα χειροκροτούσαν με ενθουσιασμό...

Σ: Νομίζω πως τους υποτιμάτε... Το κοινό μας έχει κρίση...

Γ: Το κοινό σας έχει πρόθυμη κωλοτροπίδα...

Σ: *(Σαν να μην τον ακούει.)* Και επιπλέον όλοι αυτοί δικαιούνται ένα τραγούδι... Ένα τραγούδι δίχως αίματα και θανάτους... Για να χαρούν την επιστροφή τους στη ζωή...

Γ: Υποψιάζομαι πως θα πάρεις στο χέρι σου την ομπρέλα...

Σ: Υποψιάζεστε σωστά... *(Παίρνει στα χέρια του την ομπρέλα.)* Θα είναι ένα τραγούδι που ενώνει την ανθρωπότητα... Που μας κάνει όλους μια χαρούμενη συντροφιά... Νομίζω πως το κοινό μας το αξίζει...

Γ: *(Σαρκαστικά.)* Για να χαρεί την επιστροφή του στη ζωή;

Σ: Ακριβώς για αυτό...

Γ: Νομίζω πως δεν επέστρεψαν ποτέ στη ζωή... Κι ούτε θα επιστρέψουν...

Σ: *(Σαν να μην τον άκουσε, στρέφεται προς το κοινό.)* Αγαπητό κοινό, θα θέλατε να τραγουδήσουμε μαζί; Σας έχουμε μοιράσει τα λόγια στην είσοδο... Ή αν το ξεχάσαμε, σας τα μοιράζουμε τώρα... Μπορείτε να βλέπετε δύο μαζί σε ένα χαρτί... Ή και τρεις... Μάθετε επιτέλους να μοιράζεστε αυτό που έχετε... Κι όσοι δεν τα είδατε στην είσοδο, μπορείτε να τα βλέπετε στον τοίχο... Κι όσοι δεν τα βλέπετε στον τοίχο, τα θυμάστε – δεν μπορεί να μην τα θυμάστε, τι διάολο, όλη η ανθρωπότητα έχει δει την Μάιρη Πόπινς... Εκεί που σας θέλω είναι το φινάλε... Εκεί που η Μάιρη Πόπινς μας λέει την μεγάλη αλήθεια... When you're with a sweep, you're in glad company... Παρακαλώ, να το θυμάστε αυτό: *(Το συλλαβίζει.)* When you're with a sweep, you're in glad company... Όταν είστε με έναν καπνοδοχοκαθαριστή, είστε με μια χαρούμενη παρέα... Glad company... *(Πιο δυνατά προς το κοινό.)* Το καταλάβατε...

(Τα παραπάνω λόγια του Σ προσαρμόζονται ανάλογα με τις σκηηνικές δυνατότητες του ενδεχόμενου θεάτρου και της ενδεχόμενης παράστασης. Ενδεχομένως να μοιράζονται πράγματι σε ένα χαρτί τα λόγια.)

Το κοινό συγκατανεύει Ναι.)

Γ: *(Με αηδία.)* Είναι πτώματα... Δεν μπορούν να μιλήσουν... Αυτό που ακούτε ήταν πλαστικά χειροκροτήματα...

Σ: *(Ενώ αρχίζει η μουσική του τραγουδιού.)* Στ' αλήθεια, είστε αξιαγάπητο πειραχτήρι...

(Το τραγούδι αρχίζει. Όλο το θέατρο τραγουδάει τα λόγια του τραγουδιού. Ο Σ σε ρόλο εμφυχωτή τους δίνει οδηγίες «πιο δυνατά» ή «πάμε όλοι μαζί». Ενδεχομένως να κάνει και χειραψίες με κάποιους από τους θεατές. Μόνον ο Γ παραμένει σαρκαστικός και αμέτοχος.

*Chim chimney
Chim chimney
Chim chim cher-ee!
A sweep is as lucky
As lucky can be*

*Chim chimney
Chim chimney
Chim chim cher-oo!
Good luck will rub off
When I shakes hands with you
Or blow me a kiss
And that's lucky too*

*Now as the ladder of life
Has been strung
You might think a sweep's
On the bottommost rung*

*Though I spends me time
In the ashes and smoke
In this whole wide world
There's no happier bloke*

*Chim chimney
Chim chimney
Chim chim cher-ee!
A sweep is as lucky
As lucky can be*

*Chim chimney
Chim chimney
Chim chim cher-oo!
Good luck will rub off
when I shakes hands with you*

*Chim chimney
Chim chimney
Chim chim cher-ee!
A sweep is as lucky
As lucky can be*

*Chim chimney
Chim chimney
Chim chim cher-oo!
Good luck will rub off
When I shakes hands with you*

*I choose me bristles
With pride, yes, I do
A broom for the shaft
And a brush for the flue*

*Up where the smoke
Is all billowed and curled
'tween pavement and stars
Is the chimney-sweep world*

*When there's hardly no day
Nor hardly no night
There's things half in shadow
Half way in light
On the rooftops of London
Coo, what a sight!*

*Chim chimney
Chim chimney
Chim chim cher-ee!
When you're with a sweep
You're in glad company*

*Nowhere is there
A more happier crew
Than them what sings*

*Chim chim cher-ee
Chim cher-oo!*

*Chim chim chimney
Chim chim
Cher-ee chim cher-oo!*

Το τραγούδι τελειώνει μέσα σε αποθέωση χειροκροτημάτων.)

Γ: Εντάξει το τραγούδι με τα πτώματά σας;

Σ: *(Σαν να μην τον ακούει.)* Στ' αλήθεια είναι ένα υπέροχο συναίσθημα... Νιώθεις πως όλη η αίθουσα είναι ένα σώμα και μια ψυχή... *(Παίρνει το βαζάκι με τις μπλε καραμέλες. Του προσφέρει.)* Μήπως θέλετε τώρα μια μπλε καραμέλα; Έτσι, για να γιορτάσουμε αυτή την σπάνια στιγμή ένωσης...

Γ: *(Αρνείται.)* Δώσε σε αυτούς καλύτερα... *(Δείχνει το κοινό. Με σαρκασμό.)* Έχουν ανάγκη να γιορτάσουν την ανάστασή τους...

Σ: Σε αυτούς; Στο κοινό μας; Δυστυχώς δεν φτάνουν για όλους...

Γ: Βαλ' τους να τις μοιραστούν... Μια καραμέλα για κάθε δέκα – να την γλείφουν από λίγο ο ένας μετά τον άλλον... Τέτοιοι ξεφτιλισμένοι που είναι δεν θα έχουν πρόβλημα...

Σ: Πάντως πρέπει να το παραδεχτώ... Έχετε θάρρος... Το λέει η καρδιά σας...

Γ: Τι σε έπιασε τώρα με την καρδιά μου;

Σ: Η καρδιά μάς οδηγεί να ξεπερνούμε τα όριά μας... Και τα όρια γενικώς...

Γ: Και ποια όρια ξεπέρασα εγώ;

Σ: Δίνετε στον εαυτό σας πολλές ελευθερίες... Πολύ περισσότερες από... *(Σταματάει. Επαναλαμβάνει χαμογελώντας.)* Περισσότερες από όσες επιτρέπουν οι χειροπέδες στα χέρια σας...

Γ: *(Ειρωνικά.)* Μα δεν είναι χειροπέδες... Είναι βραχιόνια ασφαλείας...

Σ: *(Κοφτά.)* Ποια είναι η γνώμη σας για το κοινό μας;

Γ: *(Με σαρκασμό.)* Το κοινό σας έχει μόλις αναστηθεί...

Σ: *(Πολύ κοφτά, με παράξενη σκληρότητα στη φωνή του.)*
Πιστεύετε πως είναι καλοί άνθρωποι;

Γ: Το κοινό σας είναι σαν όλους τους υπόλοιπους... Ένας μέσος όρος...

Σ: Δεν μου απαντάτε και δεν σας πάει... Τόσο θάρρος δείξατε προηγουμένως... Σας ρώτησαν αν πιστεύετε πως είναι καλοί άνθρωποι...

Γ: Τι θα πει «καλοί άνθρωποι»;

Σ: *(Κοφτά.)* Πιστεύετε πως θα σκότωναν ένα παιδί με μια σφαίρα στο κεφάλι;

Γ: Νομίζω πως δεν θα το σκότωναν...

Σ: Κι αν βλέπανε ένα μωρό να βρίσκεται στις ράγες του τρένου;

Γ: Δεν καταλαβαίνω τι με ρωτάς;

Σ: Αν το κοινό μας έβλεπε ένα μωρό να βρίσκεται στις ράγες του τρένου, θα μετακινούσε το καρότσι ή θα το άφηγε εκεί;

Γ: Θα το μετακινούσε...

Σ: Εσάς;

Γ: Εμένα τι;

Σ: Αν σας έβλεπε δεμένο στις ράγες του τρένου;

Γ: Νομίζω πως θα με μετακινούσε...

Σ: Τους είπατε πως είναι κοπριά...

Γ: Αυτό το είπα σε άλλα συμφραζόμενα...

Σ: Τους είπατε πως είναι «σαπισμένα σκατά» και «χαλασμένος εμετός»...

Γ: *(Ενοχλημένος.)* Δεν το είπα αυτό...

Σ: *(Διαβάζει από τα χαρτιά του, με έντονο ύφος.)* Είπατε κατά λέξη: «Δεν είναι ούτε καν χαλασμένος εμετός... Ούτε καν ένα σαπισμένο σκατό... Ούτε καν μια ρογάλα... Αν ήταν έστω ένα σκατό θα είχαν αντιδράσει τώρα... Αλλά δεν είναι τίποτε... Τίποτε, τίποτε, τίποτε...»

Γ: *(Με έντονο ύφος.)* Είσαι μπάσταρδος... Ένας γαμημένος μπάσταρδος... Το έλεγα σε άλλα συμφραζόμενα... Ήθελα να τους παρακινήσω να αντιδράσουν στις μαλακίες που έλεγες... Να σου χαλάσουν τη γελοιότητα με το αέριο...

Σ: *(Με φωνή που σκληραίνει.)* Επίσης τους είπατε πως θα τους σκίζατε τον κώλο... Θα τους ματώνατε...

Γ: Δεν είπα πως θα τους έσκιζα τον κώλο..

Σ: Είπατε πως θα τους βάζατε την ομπρέλα στην κώλο... Φαντάζομαι αν μπει μια ομπρέλα στον κώλο, τον σκίζει...

Γ: Δεν είπα πως θα βάλω τίποτε στον κώλο κανενός...

Σ: *(Προς το κοινό.)* Θυμάστε που το είπε;

Γ: *(Εκνευρισμένος.)* Φυσικά και δεν είπα τίποτε τέτοιο... Είσαι μεγάλος μαλάκας...

Σ: *(Αιφνιδιαστικά, με πολύ επιθετικό, ανακριτικό ύφος.)* Πες μου ακριβώς τι είχες πει...

Γ: Δεν θυμάμαι τι είχα πει...

Σ: Γιατί αφού εσύ έχεις καλή μνήμη... Σχεδόν ηχογραφική...

Γ: Είπα πως το κοινό θα έβαζε την ομπρέλα στον κώλο του αν του το ζητούσε...

Σ: Το ίδιο είναι... Κατά βάθος ήθελες να τους σκίσεις τον κώλο...

Γ: *(Φωνάζει, τραβώντας με οργή την αλυσίδα από τις χειροπέδες.)*
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΔΙΟ... ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΔΙΟ, ΓΑΜΗΜΕΝΕ...

Σ: *(Φωνάζει κι αυτός.)* **ΦΥΣΙΚΑ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΔΙΟ... (Προς το κοινό, δείχνοντάς τους την ομπρέλα.)** ΉΘΕΛΕ ΝΑ ΣΑΣ ΒΑΛΕΙ ΤΗΝ ΟΜΠΡΕΛΑ ΣΤΟΝ ΚΩΛΟ...

Γ: (Ουρλιάζει έξαλλος, χτυπιέται τραβώντας την αλυσίδα.) ΔΕΝ ΕΙΠΑ ΑΥΤΟ, ΓΑΜΗΜΕΝΕ... ΔΕΝ ΕΙΠΑ ΑΥΤΟ...

(Ο Σ μένει ακίνητος και τον κοιτάζει ενώ χτυπιέται. Κατόπιν πηγαίνει στη θέση του και σημειώνει κάτι στο χαρτί του.)

Σ: (Χαμηλόφωνα, με πολύ υπηρεσιακό ύφος.) Έχετε δίκιο... Δεν είπατε πως θέλετε να τους βάλετε την ομπρέλα στον κώλο... Εγώ διέστρεψα τα λόγια σας...

Γ: (Προσπαθώντας να μαζέψει την έντασή του.) Είσαι ένα γαμημένο αρχίδι...

Σ: Οι ανάγκες του Πειράματος επιβάλλουν κάποιες φορές να σας μιλάω στον ενικό... Πιστέψτε με, δεν υπάρχει κάτι προσωπικό... Σας σέβομαι πολύ...

Γ: Εγώ δεν σε σέβομαι καθόλου, καθοίμι...

Σ: Μήπως θα θέλατε τώρα μια καραμέλα; Δεν θυμάμαι αν σας το είπα, είναι μπλε καραμέλα, έχει διαφορετική από την προηγούμενη...

Γ: Δεν θέλω τίποτε από σένα...

Σ: Καταλαβαίνω... (Σημειώνει κάτι.) Μα δεν πρέπει να στεναχωριέστε... Υπερασπιστήκατε την αλήθεια σας με επιτυχία...

Γ: Δεν χρειάζομαι εύσημα από λακέδες...

Σ: (Σημειώνει κάτι.) Ωστόσο ... φοβηθήκατε...

Γ: Δεν φοβήθηκα τίποτε...

Σ: Τότε που φωνάζατε πως ποτέ δεν είπατε πως θέλετε να σκίσετε τον κώλο του κοινού... Είναι σαφές πως φοβηθήκατε...

Γ: Δεν φοβήθηκα... Θύμωσα με τις μαλακίες που έλεγες...

Σ: Δεν είναι κακό αίσθημα ο φόβος... Δείχνει πως είμαστε άνθρωποι... Επιπλέον, όταν φοράς έναν τέτοιο βραχίονα ασφαλείας, πάντοτε φοβάσαι... Πάντοτε... Έχουν γίνει πολλές μελέτες για αυτό...

Γ: Δεν φοβήθηκα, παλιομαλάκα...

Σ: Νομίζω πως φοβάστε και τώρα...

Γ: Δεν έχω κανένα λόγο να φοβάμαι...

Σ: Είπατε πολλά λόγια για το κοινό... Πολλά και πολύ άκομψα...

Γ: Το κοινό σας είναι συνηθισμένο να ακούει τα πάντα... Για αυτό έρχεται στο θέατρο...

Σ: *(Κοιτάζει τα χαρτιά του.)* Αν βγάλω τα γράμματα από τις σημειώσεις μου τους είπατε και «εύθυμα ψοφίμια»...

Γ: Τους το είπα επειδή γελούσαν ενώ τους έλεγε πεθαμένους...

Σ: Επίσης είπατε πως έχουν «πρόθυμη κωλοτρυπίδα...» Το έχω σημειωμένο εδώ: «Το κοινό σας έχει πρόθυμη κωλοτρυπίδα...» Γενικά όλα αυτά με τις ομπρέλες και τις κωλοτρυπίδες ήταν ατυχείς στιγμές... Οι άνθρωποι είναι πολύ ευαίσθητοι με την κωλοτρυπίδα τους...

Γ: Πιστεύεις πως θα τα φάνε όλα αυτά που λες;

Σ: Επίσης είπατε ως όλοι αυτοί ήτανε εξαρχής κοπριά και τροφή για τα σκουλήκια... Επίσης ... *(Ψάχνει τα χαρτιά του.)* ... Επίσης τους είπατε «Σκατοανθρώπους»... Το τονίσατε συλλαβιστά μάλιστα... «Σκα-τάν-θρωποι»... Κι έπειτα είπατε πως δεν δίνετε δεκάρα για τις οικογένειές τους...

Γ: Ήθελα να τους –

Σ: *(Τον κόβει.)* Δεν συζητάω που τους είπατε και Ναζί...

Γ: *(Σε αδυναμία.)* Ήθελα να τους κάνω να αντιδράσουν... Να χαλάσουν το σκατοπείραμά σας...

Σ: Α, ναι, πολύ σωστά... Και γιατί δεν τους φωνάξατε αυτό;

Γ: Ποιο;

Σ: *(Φωνάζοντας προς το κοινό.)* «ΜΗΝ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ... ΧΑΛΑΣΤΕ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΤΟ ΣΚΑΤΟΠΕΙΡΑΜΑ ΤΟΥΣ...» *(Γυρίζει προς τον Γ, με απολύτως ήρεμη φωνή και πάλι.)* Να τι θα μπορούσατε να τους φωνάξετε... *(Γυρίζει στην καρέκλα του.)* Εσείς όμως είπατε άλλα πράγματα...

Γ: Πας να τους γαμήσεις... Πας να τους γαμήσεις αλλά δεν θα μασήσουν...

Σ: «Χαλασμένος εμετός»; «Σαπισμένο σκατό»; Συνήθως όταν ένας άνθρωπος θέλει να παρακινήσει τους άλλους τους λέει «Εμπρός...», «Σηκωθείτε...», «Σας παρακινώ...» Τέτοια πράγματα... Δεν είδα κανέναν για να παρακινήσει κάποιον να τον λέει «χαλασμένο εμετό»...

Γ: (Ταραγμένος.) Κανένας δεν το τρώει αυτό... Ρώτα τους και θα το δεις...

Σ: Επίσης είπατε πως δεν λυπάστε καθόλου που πέθαναν, αντιθέτως πως το πρόβλημα της ανθρωπότητας είναι ο υπερπληθυσμός... (Διαβάζει από τα χαρτιά του.) «Δηλαδή οι ζωντανοί... Οι νεκροί είναι ευκολάκια...»

Γ: Θέλω να τελειώνουμε, παλιοαρχίδι...

Σ: Επιπλέον είπες πως θα σκότωνες όλα τα παιδιά της ανθρωπότητας για να μην πάρεις μία απόφαση...

(Ο Σ ενώ μιλάει σηκώνει το βαζάκι με τις μπλε καραμέλες.)

Γ: Θα μπορούσα να έχω μια καραμέλα;

Σ: Μα σας έδωσα πριν...

Γ: Πριν μου έδωσες κόκκινη καραμέλα... Όταν μου έδινες μπλε δεν πήρα ποτέ...

Σ: Μα είμαι σίγουρος πως σας έχω δώσει...

Γ: Φυσικά και δεν μου έδωσες...

Σ: Σε κάθε περίπτωση, τώρα δεν είναι ώρα για καραμέλες...

Γ: Και για τι είναι τώρα η ώρα;

Σ: Για ερωτήσεις... Για μεγάλες ερωτήσεις...

Γ: Μα αφού εγώ έχω τελειώσει με τις ερωτήσεις...

Σ: (Πολύ κοφτά και σκληρά.) Δεν είναι για σας οι ερωτήσεις...

Γ: Τότε εγώ μπορώ να φύγω...

Σ: *(Σαν να μην τον άκουσε. Τον κοιτάει στα μάτια. Χαμογελάει παράξενα.)* Στ' αλήθεια, τι λέτε; Αν κινδύνευε η ζωή σας κι ήταν στο χέρι τους να σας γλιτώσουν, θα το έκαναν;

Γ: Στα χέρια ποιανών;

Σ: *(Δείχνει το κοινό.)* Στα χέρια του χαλασμένου εμετού...

(Ανάβουν μονομιιάς όλα τα φώτα του θεάτρου. Το κοινό φωτίζεται.)

Στην σκηνή σιωπή γεμάτη με ηλεκτρισμό. Κοιτούν το κοινό ο καθένας με διαφορετικό ύφος. Το βλέμμα του Γ έχει στο κέντρο του τον φόβο, το βλέμμα του Σ έχει στο κέντρο του ένα άγριο όσο και απόλυτα τρομακτικό αίτημα δικαίωσης.

Η σιωπή μπορεί να μακρύνει.)

Γ: Έτσι κι αλλιώς δεν μπορούν να μου κάνουν τίποτε... Τίποτε... Εσύ το είπες πως το Πείραμα τέλειωσε...

Σ: Δεν είπα αυτό... Δεν έχετε τελικά ηχογραφική μνήμη...

Γ: Το είπες τρεις φορές... Μου έδωσες και συγχαρητήρια...

Σ: Είπα πως τέλειωσε η δική σας συμμετοχή στο Πείραμα... Πρέπει να προσέχουμε τις λέξεις... «Η δική σας συμμετοχή...» Το Πείραμα δεν τελειώνει έτσι... Ή μπορεί και να μην τελειώνει ποτέ... Και τώρα είναι μια κρίσιμη καμπύλη του Πειράματος... Η ώρα που οι προβολείς στρέφονται στο κοινό...

Γ: *(Με μεγάλη ένταση.)* Δεν σε φοβάμαι αρχίδι... Δεν φοβάμαι κανέναν σας...

Σ: Για την ακρίβεια τώρα αρχίζει η συμμετοχή του κοινού...

Γ: Θα το διατάξεις να με σκοτώσει;

Σ: Όχι βέβαια... Άκου «να σκοτώσει...» Κανείς από το κοινό μας δεν είναι δολοφόνος... Είναι άνθρωποι... Ανθρωπένιοι άνθρωποι...

Γ: *(Αμυντικά.)* Στην τελική δεν με ενδιαφέρει τι είναι... Εγώ την δουλειά μου την έκανα...

Σ: *(Σαν να μην τον ακούει.)* Αλλά όλοι οι ανθρωπένιοι άνθρωποι μπορούν να βολευτούν πίσω από μια δικαιολογία...

Γ: Ποια δικαιολογία;

Σ: Για φαντάσου ένα σενάριο... Προσπάθησε μονάχα να το φανταστείς καλά – σαν να ήταν αλήθεια... Τα σενάρια είναι χρήσιμα αν τα φανταζόμαστε σαν να ήταν αλήθεια... Ας πούμε, λοιπόν, πως ένα τρομερό αέριο θα διαρρεύσει μέσα στην αίθουσα... Κανονικά, από τον εξερισμό, όπως διαρρέει κανείς το αέριο... Ας του δώσουμε και όνομα... Ας το πούμε όπως πριν, για να μην ψάχνουμε κάποιο καινούριο όνομα... Samsa 1916... Μάλιστα... Κι ας πούμε πως χρειάζεται να γίνει κάτι για να διαρρεύσει αυτό το αέριο... Αν ανοίξουμε την ομπρέλα, ας πούμε... Πολύ ωραία ως εδώ... Και ας πούμε πως το αέριο αυτό δεν τους σκοτώνει όλους... Σκοτώνει μονάχα αυτούς που έφαγαν την κόκκινη καραμέλα... Διότι η κόκκινη καραμέλα ελευθερώνει το ένζυμο 060845... Έξι Αυγούστου του 1945, σαν να λέμε... Ναι, η Βόμβα στη Χιροσίμα... Μα μην ταράζεστε, οι Αμερικάνοι την έριξαν, δεν την ρίξατε εσείς... Αν το ένζυμο αυτό ενωθεί στα πνευμόνια με το αέριο Samsa 1916 έρχεται ο θάνατος σε πέντε λεπτά... Μάλλον όχι, τα πέντε λεπτά είναι πολύς χρόνος... Ενάμιση λεπτό είναι μια χαρά... Ας πούμε, λοιπόν, πως από την ώρα που θα πέσει το αέριο θα έχεις ενενήντα δευτερόλεπτα... Μετά καπούτ... Κι ας πούμε πως υπάρχει ένα αντίδοτο... *(Παίρνει μια καραμέλα από το βαζάκι που κρατάει.)* Η μπλε καραμέλα... Αυτό είναι... Η μπλε καραμέλα θα περιέχει το αντίδοτο που θα ακυρώνει το ένζυμο 060845 και έτσι το αέριο θα καταστεί ανενεργό... Εγώ την πήρα... Εσείς την αρνηθήκατε... Δεν θέλατε τίποτε από το χέρι μου... Κι εγώ τι να κάνω; Θα την αφήσω στο τραπεζάκι... Αφού δεν θέλετε, θα την αφήσω στο τραπεζάκι...

(Καθώς ο Σ περνάει από μπροστά του, ο Γ με μια απότομη κίνηση πετιέται για να πιάσει το χέρι του Σ που κρατάει την μπλε καραμέλα. Με μια χορευτική κίνηση ο Σ τον αποφεύγει. Ο Γ τεντώνεται όσο μπορεί αλλά δεν τον φτάνει. Πέφτει πίσω στην καρέκλα του.)

Ο Σ αφήνει την μπλε καραμέλα στο βαζάκι – και το βαζάκι στο τραπεζάκι στην άκρη της σκηνής.)

Σ: *(Γυρίζοντας προς την καρέκλα του.)* Κι ας πούμε, λοιπόν, πως εγώ ανοίγω την ομπρέλα... *(Παίρνει την ομπρέλα στα χέρια του.)* Ναι, είμαι ένα πληρωμένο αρχίδι και την ανοίγω... *(Παρωδώντας τα παλιά trailer των θρίλερ.)* Το φριχτό αέριο γεμίζει την αίθουσα... Ο θάνατος σου χαϊδεύει το μέτωπο...

(Με την κανονική φωνή του πάλι.) Και αλίμονο, αυτός ο βραχιόνας ασφαλείας σε κρατάει εγκλωβισμένο... «Βραχιόνας ασφαλείας»... Εντάξει, ας τον πούμε «χειροπέδες»... Πάντως το αποτέλεσμα είναι το ίδιο: κάτι σε κρατάει εγκλωβισμένο... Δεν μπορείς να φτάσεις το τραπεζάκι όπου είναι η μπλε καραμέλα...

(Ο Σ δείχνει το τραπεζάκι με τις καραμέλες, παρακινώντας τον Γ να προσπαθήσει να το φτάσει. Ο Γ μένει ακίνητος, σαν παγωμένος.)

Σ: Τι θα γίνει τότε, λοιπόν; Εννοώ τότε που ... (Με φωνή θρίλερ.) ... ο θάνατος θα σου χαϊδεύει το μέτωπο; (Με κανονική φωνή.) Θα πεταχτεί ένας θεατής από αυτούς τους ανθρωπένιους ανθρώπους να σου δώσει την μπλε καραμέλα;

(Κοιτάζουν και οι δυο τους θεατές. Μικρή σιωπή.)

Σ: (Αλλάζοντας τόνο, με γελαστό ύφος.) Ε, δεν το συζητάω... Φυσικά οι θεατές θα σηκωθούν και θα σου δώσουν την μπλε καραμέλα... Δεν υπάρχει η παραμικρή συζήτηση για αυτό... Σιγά μην τους νοιάξει ο «χαλασμένος εμετός»... Ή τα «σαπισμένα σιατά»... Είμαστε άνθρωποι, τι διάολο...

(Σιωπή που μπορεί να μακρύνει. Ο Σ κοιτάζει το κοινό. Ο Γ κοιτάζει κάτω.)

Σ: (Η φωνή του βαθαίνει.) Εκτός βέβαια, αν νομίσουμε πως όλο αυτό είναι παράσταση... Μια παράσταση που παίζει με το μυαλό τους... Οπότε θα πούνε: ό,τι κι αν γίνει στο τέλος θα χειροκροτήσουμε και θα λυτρωθούμε... Ο Αριστοτέλης νομίζω πως το είπε αυτό... Πως στην τραγωδία πεθαίνει ένας στα ψέματά για να γαληνέψει η ψυχή των θεατών που κατά βάθος θέλανε να τον σκοτώσουν... Ή κάπως έτσι, τέλος πάντων...

Γ: (Με αργή φωνή.) Θέλω να μου δώσεις το κλειδί από τις χειροπέδες...

Σ: Το κλειδί; Α, το κλειδί από τις χειροπέδες... (Το βγάζει από την τσέπη του.) Βεβαίως και να σου το δώσω... Αλλά για στάσου... Φοβήθηκες; Αφού εσύ είσαι άτρομος...

Γ: (Με πολύ σοβαρή φωνή. Κάνει προσπάθεια να κρατήσει την ψυχραιμία του.) Θέλω να μου δώσεις το κλειδί από τις χειροπέδες... Είναι ποινικό αδίκημα να φοράς χειροπέδες στους ανθρώπους...

Σ: Δεν νομίζω να σας φόρεσα εγώ τις χειροπέδες, κύριε... Αν θυμάμαι καλά τις φορέσατε μόνος σας...

Γ: *(Φωνάζοντας δυνατά.)* ΕΙΣΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΜΕΝΟΣ ΝΑ ΜΟΥ ΒΓΑΛΕΙΣ ΤΙΣ ΧΕΙΡΟΠΕΔΕΣ...

Σ: Σύμφωνα με το χαρτί που υπογράψατε για να μπείτε, ο συμμετέχων στο Πείραμα σε ορισμένες περιπτώσεις μπορεί να φορέσει βραχίονα ασφαλείας... Ίσως να μην το προσέξατε αυτό... Ίσως βιαζόσασταν να μπείτε και να μας γαμήσετε...

Γ: Είστε υποχρεωμένος να μου βγάλετε τις χειροπέδες... Δεν δικαιούστε να με κρατάτε αιχμάλωτο...

Σ: *(Αφήνει το κλειδί στο μικρό τραπεζάκι.)* Δεν σας κρατάει κανείς αιχμάλωτο, κύριε... Βάλατε μόνος σας έναν βραχίονα ασφαλείας...

(Ένας άντρας θεατής πετιέται από τη θέση του και βγαίνει στη σκηνή. Πηγαίνει προς το τραπεζάκι με την μπλε καρταμέλα και το κλειδί από τις χειροπέδες.)

ΑΝΤΡΑΣ ΘΕΑΤΗΣ: *(Πολύ οργισμένος.)* Επιτέλους πρέπει να σταματήσει αυτό... Δεν έχετε δικαίωμα να –

(Ακούγεται ένας πυροβολισμός από το ηλεκτρολογείο. Πέφτει κάτω. Ο άντρας θεατής πέφτει κάτω. Μοιάζει να πυροβολήθηκε στο κεφάλι.)

Ακούγεται ένα γυναικείο ουρλιαχτό από το κοινό. Κατόπιν σιωπή.

Ο Σ πηγαίνει στο άψυχο κορμί του άντρα και αρχίζει να προσπαθεί να το σύρει στα παρασκήνια.)

Γ: Τι ήταν αυτό; Άσκηση εκφοβισμού;

Σ: Όχι, βέβαια... Εσείς είστε άτρομος, δεν φοβάστε...

Γ: Μου είχατε υποσχεθεί πως δεν θα υπάρχουν πυροβολισμοί...

Σ: Πυροβολισμοί; Πού τους είδατε τους πυροβολισμούς;

Γ: Ακούστηκε ένας πυροβολισμός...

Σ: Ακούστηκε ένας ήχος... Είναι σημαντικό πράγμα να ξέρουμε τι λέμε... Ένας ήχος... Ή ένας κρότος έστω... Δεν σημαίνει πως κάθε κρότος είναι πυροβολισμός... Μπορεί να ήταν ένα λάστιχο που έσκασε... Ή ένα κινητό που χτύπησε...

Γ: Δεν χτυπάνε έτσι τα κινητά...

Σ: Τα κινητά χτυπάνε όπως θέλουμε, κύριε... Έχουμε δημοκρατία...

Γ: Κι αυτός που σέρνεις τι ήταν;

Σ: (Σκουπίζει το αίμα από το πάτωμα.) Α, αυτός; Αυτός ήταν ... είναι, θέλω να πω, ένας κρυφός ηθοποιός... Παίζει ρόλο...

Γ: Παίζει ρόλο...

Σ: Κάνει νιάου νιάου στα κεραμίδια...

Γ: Ήταν κρυφός μα τελικά φανερώθηκε...

Σ: Αυτός είναι ο ρόλος των κρυφών ηθοποιών... Κάποτε φανερώνονται...

Γ: Δηλαδή είναι ζωντανός;

Σ: (Σέρνοντάς το πτώμα προς τα παρασκήνια.) Σφύζει από ζωή...

Γ: Δεν μου φαίνεται τόσο ζωντανός...

Σ: Το κοινό διαφωνεί μαζί σας... Τον θεωρεί ολοζώντανο...

Γ: Το κοινό βαριέται τις μαλακίες σου...

Σ: Εγώ δεν βλέπω κανέναν να βαριέται... Βλέπω πρόσωπα που θέλουν να δουν τι θα γίνει παρακάτω...

Γ: Βγάλε μου τις γαμημένες χειροπέδες... Είσαι υποχρεωμένος μόλις να σου το ζητήσω να μου τις βγάλεις...

Σ: (Στέκεται μπροστά του. Με πολύ σοβαρό ύφος.) Πιστεύεις στ' αλήθεια πως θα σου τις βγάλω;

Γ: *(Με προσπάθεια να μιλήσει όσο πιο ήρεμα γίνεται.)* Είναι χειροπέδες – κι αν δεν μου τις βγάλεις, θα σου γαμήσω την Παναγία στις μηνύσεις...

Σ: Σε μια δημοκρατία οι μηνύσεις είναι δικαίωμα του κάθε πολίτη...

Γ: Θα κλαις στο δικαστήριο... Θα γυρεύεις να σε λυπηθώ...

Σ: Ξέρεις... Έχω πολλά χρόνια να κλάψω... *(Σαν να σκέφτεται κάτι.)* Τι σύμπτωση... Έχω να κλάψω από εκείνη την μέρα που σου διηγήθηκα πριν... Από την μέρα που επιτέθηκαν τα πουλιά στην παραλία... *(Σκύβει πάνω από το μικρό τραπεζάκι.)* Ήταν η ώρα ο αέρας γέμιζε με την μουσική των κρωξιμάτων... Δίπλα μου άνθρωποι κομματιάζονταν, ράμφη σπάραζαν σάρκες, αίματα τινάζονταν... Ο πατέρας φώναζε: «Στο αμάξι... Τρέξτε στο αμάξι...» Έτρεξα στο αμάξι... Πίσω έτρεξε και εκείνο το αγόρι... Ήταν ένα αγόρι λίγο μικρότερο από μένα, παίζαμε μαζί στη άμμο την ώρα της επίθεσης... Μπήκα μέσα στο Φόλκισβάγκεν, έκλεισα την πόρτα... Τότε από το τζάμι είδα το αγόρι... *(Η φωνή του αρχίζει να ραγίζει.)* Μου χτυπούσε την πόρτα, μα εγώ είχα βάλει την ασφάλεια... Ήθελα να του ανοίξω, να μπει μέσα στον Σκιαραβαίο, να σωθεί... Μα κάτι με κρατούσε να μην ανοίξω την πόρτα, να μείνω μέσα, να το βλέπω από το παράθυρο... Για ένα ολόκληρο λεπτό, μπορούσα να το σώσω...

(Παίρνει στα χέρια του το κλειδί από τις χειροπέδες.)

Σ: Έπειτα το εντόπισαν τα πουλιά... Πρώτα του βγάλανε τα μάτια... Μετά του άνοιξαν το στήθος... Πολύ γρήγορα του κόψανε το κεφάλι από τον λαιμό... Κι εγώ έκλαιγα... Έκλαιγα για τον φίλο μου που χάθηκε... Ή μάλλον, όχι... Όχι, δεν ήταν φίλος μου... Τον είχα γνωρίσει μόλις πριν από μισή ώρα... Έκλαιγα από χαρά που ήμουν ζωντανός...

(Αφήνει το κλειδί και πάλι στο τραπεζάκι.)

Γ: Είσαι στ' αλήθεια χαλασμένος εμετός...

Σ: Ναι, είμαι... Κάνει νιάου-νιάου στα κεραμίδια... *(Γυρίζει και κάθεται στην καρέκλα του. Χαϊδεύει την ομπρέλα.)*

Γ: Είσαι χειρότερος από κι από χαλασμένο εμετό...

Σ: Και την ομπρέλα στη δολοφονία του Κένεντι... Την άνοιξα εγώ... Ίσως να ήταν ένα σημάδι... Αλλά ίσως και όχι... Δεν ήξερα τίποτε... Μου είπαν να την ανοίξω και την άνοιξα... Βλέπεις και τότε μου έδιναν εντολές στο αφτί...

Γ: Και τώρα είναι η ώρα που θα καλέσεις τους θεατές να ψάξουν ένα κουμπάκι κάτω από τις καρέκλες τους;

Σ: Τώρα... Τώρα... *(Ξαφνικά με αλλαγμένη φωνή. Σαν να ξύπνησε από μια τυραννική νάρκη.)* Ναι, τώρα είναι η ώρα για δράση... Πρέπει να δούμε την αντίδραση του κοινού... Να μας μιλήσει το κοινό, επιτέλους... Μα δεν υπάρχει κανένα κουμπάκι κάτω από τις καρέκλες τους... Δεν χρειάζονται κουμπάκια... Θα μιλήσουν μέσα από την ψυχή τους... Φαντάζομαι πως έχει μεγάλο ενδιαφέρον και για σας... Ήρθατε εδώ για να τους φωνάξετε να μην ψαρώνουν με το Πείραμα... Για να μας τελειώσετε... Για να δούμε αν έπιασαν τόπο τα λόγια σας...

(Ο Σ σηκώνεται όρθιος.)

Σ: Παρακαλώ, ανάψτε μου τα φώτα... *(Το θέατρο φωτίζεται. Ο Σ παίρνει την ομπρέλα στα χέρια του.)* Αγαπητό κοινό, φίλες και φίλοι, θα ήθελα να σας πω κάτι... Σε λίγο θα ανοίξω την ομπρέλα... Και μόλις την ανοίξω από τον εξαερισμό του θεάτρου θα ελευθερωθεί αέριο... Το αέριο Samsa 1916... Για την ακρίβεια, θα ακουστεί το τραγούδι των καπνοδοχοκαθαριστών από την Μάιρη Πόπινς και το αέριο θα εκλυθεί από τον εξαερισμό... Ας πούμε πως θα είναι κάτι σαν φόρος τιμής προς τους καπνοδοχοκαθαριστές... Chim Chim Cheree... Δεν θα το καταλάβετε, το αέριο Samsa 1916 είναι άχρωμο, άοσμο, γενικώς ανεπαίσθητο... Κανείς σας δεν θα πάθει τίποτε... Ο μόνος που θα πάθει κάτι είναι ο κύριος από εδώ... Για την ακρίβεια, ο κύριος από εδώ θα πεθάνει... Έφαγε την κόκκινη καραμέλα, διότι η μαμά του δεν του είχε πει να μην παίρνει καραμέλες από ξένους... Και η κόκκινη καραμέλα περιείχε ένζυμο 060845 το οποίο σε συνδυασμό με το Samsa 1916 επιφέρει τον θάνατο το πολύ σε ενενήντα δευτερόλεπτα... Σε ενάμισι λεπτό δηλαδή... Κοντολογίς μέχρι το τέλος του τραγουδιού, καπούτ... Κόκκινη καραμέλα έφαγα και εγώ – αλλά εγώ θα ζήσω, διότι εγώ πήρα και το αντίδοτο... Την μπλε καραμέλα... Βλέπετε, εγώ δεν γίνεται να μην πάρω το αντίδοτο, έχω τόσες συνεντεύξεις κάθε μέρα, τόσα ερωτηματολόγια να συμπληρώσω, τόσα κουτάκια να τικάρω – γενικώς είμαι χρήσιμος... Όπως μπορείτε να γίνεται χρήσιμοι κι εσείς...

(Ο Σ πηγαίνει προς το τετράδιο του, ανοίγει μια σελίδα, βάζει ένα τικ.)

Σ: *(Με απολογητικό ύφος.)* Με συγχωρείτε, ήταν ένα τικ που το ξέχασα... *(Και πάλι προς το κοινό.)* Μπορείτε να είστε χρήσιμοι, λοιπόν... Να τον σώσετε... Να σώσετε έναν συνάνθρωπό σας... Να του δώσετε την μπλε καραμέλα-αντίδοτο... *(Δείχνει την μπλε καραμέλα προς*

το κοινό.) Αν την δαγκώσει το αντίδοτο θα κυκλοφορήσει αστραπιαία στο αίμα του, το ένζυμο 060845 θα καταστεί ανενεργό και δεν θα ενωθεί με το αέριο Samsa, ως εκ τούτου ο άνθρωπός μας δεν θα πάθει τίποτε... Οπότε τα πράγματα είναι στο χέρι σας... Όποιος θέλει, σηκώνεται και του δίνει την μπλε καραμέλα... (Την αφήνει στο μικρό τραπέζι.) Είναι εδώ... Όπως άλλωστε και το κλειδί από τις χειροπέδες... Του δίνετε ό,τι θέλετε... Είστε ελεύθεροι άνθρωποι – επιλέγετε ελεύθερα αυτό που θέλετε να του δώσετε... Αν και νομίζω πως αυτή την στιγμή περισσότερο τον καίει η καραμέλα... Αν θέλετε τη συμβουλή μου, οφείλετε να σηκωθείτε και να του τη δώσετε... Εντάξει, είναι λίγο αντιπαθητικός... Αλλά μην παίρνετε τοις μετρητοίς τα λόγια που είπε για εσάς... Τα είπε για να σας παρακινήσει να ξεσηκωθείτε... Είχε καλό σκοπό... Και που σας είπε «σαπισμένα σκατά» και «χαλασμένους εμετούς», δεν πειράζει... Πάνω από όλα είσατε –είμαστε– άνθρωποι... Έχετε χρέος να τον βοηθήσετε... Αν δεν το κάνετε, θα είσατε δολοφόνοι... Τι σκατά άνθρωποι θα είστε αν παραμείνετε βιδωμένοι στις θέσεις σας... Πρέπει μέχρι να αρχίσει το Chim Chim Cheree, να του δώσετε την καραμέλα... Και αφότου αρχίσει, αν σηκωθείτε αμέσως, στην πρώτη στροφή, πάλι προλαβαίνετε... Αλλά μετά, σας το είπα και πριν, καπούτ... Πρέπει να σηκωθείτε... (Σταδιακά υψώνει τον τόνο της φωνής και γίνεται τρομακτικός.) Θα είστε φονιάδες αν δεν το κάνετε... Σιχαμένοι φονιάδες... Το κρίμα σε εσάς και στα παιδιά σας...

(Απόλυτη σιωπή για μερικά δευτερόλεπτα.)

Σ: (Προς τον Γ.) Όπως είδες, τους τα είπα όλα... Έκανα ό,τι μπορούσα...

Γ: (Τεντώνεται τραβώντας την αλυσίδα από τις χειροπέδες, προσπαθεί να πλησιάσει όσο γίνεται το κοινό.) Ακούστε με... Αυτό που βλέπετε δεν είναι θέατρο... Πρέπει να σηκωθείτε... Πρέπει να μου δώσει κάποιος το αντίδοτο... Δεν είναι θέατρο... Σκεφτείτε, σας παρακαλώ, σκεφτείτε... Και ψέματα να είναι όλο αυτό, θα σας έχει φυτέψει στο μυαλό το σκουλήκι... Θα φύγετε και το σκουλήκι θα σας τρώει, θα σας τρώει, θα σας τρώει... Θα σας λέει πως μείνατε βιδωμένοι στη θέση σας... Πως δεν σηκωθήκατε ενώ κάποιος μπροστά σας φορούσε χειροπέδες...

Σ: Να σημειώσω εδώ πως τις χειροπέδες τις φόρεσες μόνος σου... (Προς το κοινό.) Κατά τα άλλα ό,τι άλλο σας λέει είναι σωστό... Το σκουλήκι θα σας τρώει, θα σας τρώει, θα σας τρώει...

Γ: (Ουρλιάζει.) ΣΚΑΣΕ, ΓΑΜΗΜΕΝΕ... ΣΚΑΣΕ... (Γυρίζει προς το κοινό. Μιλάει αλαφιασμένος.) Καταλαβαίνετε τι σας κάνει; Σας κάνει Ναζί... Σας κάνει Ναζί... (Ουρλιάζει.) ΔΕΝ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΤΕ... ΣΑΣ ΚΑΝΕΙ ΝΑΖΙ...

Σ: (Σκύβει προς το μέρος του.) Να σου πω ένα μυστικό; Όλοι οι άνθρωποι είναι ήδη Ναζί...

Γ: (Ουρλιάζει.) ΣΚΑΣΕ, ΓΑΜΗΜΕΝΕ... (Στρέφει το βλέμμα του σε έναν θεατή. Μιλάει σε τόνο ικετευτικό, θαρρείς είναι έτοιμος να βάλει τα κλάματα.) Κάποιος θα σηκωθεί... Θα σηκωθεί για να σου δείξει πως είναι άνθρωπος... Να, ο κύριος θα σηκωθεί... Το βλέπω στα μάτια του... Ξέρει πως πρέπει να σηκωθεί... Ένα κλικ θέλει για να το κάνει... (Ουρλιάζοντας.) ΕΝΑ ΓΑΜΗΜΕΝΟ ΚΛΙΚ ΘΕΛΕΙ... (Στρέφει το βλέμμα του σε άλλον θεατή.) Και η κυρία... Είναι έτοιμη να σηκωθεί κι αυτή... Το νιώθω πως θα σηκωθεί... Οι γυναίκες είναι πιο γενναίες από τους άντρες... Είναι από την φύση τους πιο γενναίες... Είναι προορισμένες να γεννούν παιδιά – για αυτό... Και είναι και πιο έξυπνες βέβαια... Πολύ πιο έξυπνες...

Σ: (Τον κόβει, μιλώντας δυνατά και σταθερά προς το κοινό.) Εξήντα δευτερόλεπτα... Έχω εντολή από αυτούς που μου δίνουν οδηγίες στο αφτί... Σε εξήντα δευτερόλεπτα θα ανοίξω την ομπρέλα και θα αρχίσει η μουσική... Και το αέριο, βέβαια... Ως εκ τούτου, έχετε εξήντα δευτερόλεπτα για να σώσετε έναν αθώο άνθρωπο... (Πηγαίνει κοντά στον Γ. Του μιλάει με συγκατάβαση – ή και με συμπάθεια.) Θυμάσαι πριν που ήσουν σίγουρος πως οι θεατές παίζουν θέατρο... Λογάριαζες τα γέλια τους για ρόλο, έτσι δεν είναι...

Γ: (Με απόγνωση.) Όχι, δεν παίζουν ρόλο... Απλώς νομίζουν πως είναι στο θέατρο... Αλλά τώρα θα το σταματήσουν αυτό... Δεν γίνεται να πιστεύουν συνέχεια πως είναι στο θέατρο... (Ουρλιάζοντας, ενώ τραβάει σαν τρελός την αλυσίδα από τις χειροπέδες.) ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Θ Ε Α Τ Ε Σ ... Ε Ι Ν Α Ι Α Π Α Ν Θ Ρ Ω Π Ο Ν Α
Ε Ι Σ Τ Ε Σ Υ Ν Ε Χ Ε Ι Α Θ Ε Α Τ Ε Σ ...

Σ: (Του πιάνει τον ώμο.) Να σου πω, λοιπόν, κάτι... Οι θεατές πιστεύουν πως κι εσύ παίζεις ρόλο... Είναι σίγουροι για αυτό... Ό,τι κι αν λες, το θεωρούν ρόλο... Σε θαυμάζουν κιόλας: «Παίζει πολύ καλά, είναι σπουδαίος ηθοποιός», έτσι λένε από μέσα τους...

Γ: ΜΗΝ ΓΙΝΕΣΤΕ ΚΤΗΝΗ... ΜΗΝ ΤΟΝ
ΑΦΗΣΕΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΚΑΝΕΙ ΚΤΗΝΗ... ΜΗΝ
ΑΦΗΣΕΤΕ ΤΟ ΣΚΟΥΛΗΚΙ ΝΑ ΣΑΣ ΦΑΕΙ...

Σ: Επιπλέον θέλουν να τελειώνει το έργο... Είναι η ώρα που φτάνουν στο όριό τους...

Γ: ΕΙΣΤΕ ΣΚΑΤΑΝΘΡΩΠΟΙ...
ΣΚΑΤΑΝΘΡΩΠΟΙ...

Σ: Όσο τους βρίζεις, τόσο πιο πολύ θα σε χειροκροτήσουν στο τέλος... Είναι μελετημένο... (Κοιτάζει προς το κοινό.) Και το χειροκρότημα θα είναι αποθεωτικό... Το νιώθω, θα πέσει το θέατρο... (Κοιτάει τα δάχτυλά του. Σαν να προσπαθεί να δει αν υπάρχει κάποια κηλίδα.) Θα χειροκροτούν ακόμη κι όταν σε σέρνω προς τα παρασκήνια...

(Ο Σ παίρνει την ομπρέλα στα χέρια του.)

Σ: Θα είναι ένα σημάδι... Για όλους μας...

(Ανοίγει μονομιιάς την ομπρέλα. Αρχίζει η μουσική – το *Chim Cim Cheree*.)

*Chim chimney
Chim chimney
Chim chim cher-ee!
A sweep is as lucky
As lucky can be*

*Chim chimney
Chim chimney
Chim chim cher-oo!
Good luck will rub off
When I shakes hands with you
Or blow me a kiss
And that's lucky too...*

Περνάνε τα εικοσιπέντε πρώτα δευτερόλεπτα του τραγουδιού χωρίς ο Σ και ο Γ να μιλήσουν. Ο Γ με φρίκη κοιτάζει πρώτα το Σ και μετά το κοινό. Ο Σ αφήνει την ομπρέλα ανοιχτή στο πάτωμα.)

Σ: (Προς το κοινό – με πολύ δυνατή φωνή για να ακουστεί στο κοινό πάνω από τη μουσική.) ΛΟΙΠΟΝ: ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ... ΟΠΟΙΟΣ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΛΕΓΕΤΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΑΣ ΣΗΚΩΘΕΙ ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥ... ΕΙΔΑΛΛΩΣ... (Σταματάει για λίγο. Κατόπιν χαμηλώνοντας τη φωνή, σαν να ντρέπεται για κάτι.) Ειδάλλως ας σιωπήσει για πάντα...

Γ: (Ουρλιάζοντας με όλη την δύναμη των πνευμόνων του.) ΕΙΣΤΕ ΣΚΑΤΑΝΘΡΩΠΟΙ... ΣΚΑΤΑΝΘΡΩΠΟΙ... ΣΚΑΤΑΝΘΡΩΠΟΙ...

Σ: (Προς τον Γ, ανοίγοντας απολογητικά τα χέρια.) Βλέπεις πως έκανα ό,τι μπορούσα... Δεν με πίστεψαν... Ποτέ δεν με πιστεύουν...

Γ: (Ουρλιάζοντας με μια φοβερή ιαχή.) ΣΚΑΑΑΤΑΑΑΝΘΡΩΠΟΙΟΙΟΙΟΙΟΙ...

Σ: (Στρέφεται προς το κοινό, ακίνητος σε στάση προσοχής.) Δεν είναι σκατάνθρωποι... Είναι μονάχα άνθρωποι... Ανθρωπένιοι άνθρωποι...

Γ: (Αρχίζει να βήχει και μπερδεύεται ενώ μιλάει. Πιθανώς να πνίγεται.) Εί-στε... Εί-στε σκα-τάν-θρω-ποι... Εί-στε...

(Ο Σ κοιτάει το κοινό. Έπειτα σηκώνει το χέρι και χαιρετάει στρατιωτικά.)

Γ: (Ξεψυχισμένα – πιθανώς καθώς ξεψυχάει.) Εί-στε σκα-τά-νθρω-ποι...

(Το τραγούδι συνεχίζει. Έχει φτάσει στην έβδομη και την όγδοη στροφή.)

*... Chim chimney
Chim chimney
Chim chim cher-ee!
A sweep is as lucky*

As lucky can be

*Chim chimney
Chim chimney
Chim chim cher-oo!
Good luck will rub off
When I shakes hands with you*

Ο Σ εξακολουθεί να χαιρετάει στρατιωτικά. Το τραγούδι, μετά το τέλος του πρώτου μέρους του –των πρώτων 72 δευτερολέπτων του-, σβήνει στη σιωπή. Όλα τα φώτα του θεάτρου σβήνουν.

Μερικά δευτερόλεπτα απόλυτης σιωπής

Κατόπιν ανάβουν όλα τα φώτα του θεάτρου. Ταυτόχρονα από τα μεγάφωνα αρχίζει εκ νέου το Chim Chim Cheree – πολύ δυνατά και λυτρωτικά. Ο Γ είναι πεσμένος κάτω από την καρέκλα του, σαν πτώμα. Ο Σ αρχίζει να χειροκροτεί. Ενδεχομένως και να τραγουδάει – ή και να κάνει χειραφίες με το κοινό. Ευθύς το κοινό τον ακολουθεί στο χειροκρότημα. Αποθέωση.

Ο Σ αφού κάνει την υπόκλισή του, πηγαίνει και ξεκλειδώνει τις χειροπέδες του Γ. Εκείνος παραμένει άψυχος, σαν πτώμα. Ο Σ τον στηρίζει στα πόδια του και θαρρείς και είναι άψυχη κούκλα, του διπλώνει τη μέση για να «υποκλιθεί» και κουνάει το χέρι του για να «χαιρετήσει» το κοινό.

Κατόπιν ο Σ σέρνει στα παρασκήνια το «άψυχο» σώμα του Γ. Το κοινό συνεχίζει να χειροκροτεί ασταμάτητα.)